

## انجيل مرقس

۱

يحيي تعميد دهنده، راه حاضير كره

<sup>۱</sup> شاده خبري كه، عيسي مسيح، خدا زا، دربارہ اسه، ايزه شروع بي.

<sup>۲</sup> ايشعياي پيغمبره كتابك نوښته بيه:

«ام چمن قاصده كه اشته پرائتر خرسانم،

كه اشته راه، حاضر آگره»

<sup>۳</sup> «اي نفر بيا بانك چرنه واتر:

” خداونده راه، آماده بکراه!

چوه راهان دوز آکرا.»

<sup>۴</sup> پس، يحيي تعميد دهنده بيا بانكش ظهور بکرده، و اعلامش کرده كه مردم اِشْتَن گناهان بخشسه بينه را توبه بکرده و غسل تعميد بيگيرنده. <sup>۵</sup> يهوديه منطقه همهي مردم و اورشليمه شهره همهي مردم، شيسنده يحيي وَر و اِشْتَن گناهان شان اعتراف کرده، و اُردن رواره دِلْک يحيي دَسِنه غسل تعميدشان آرکته. <sup>۶</sup> يحيي خلو، دَوَع پشمنه به و چرميه قياسه اي اِشْتَن کمرکش دِوسته، و چوه غذا چکورديک و کوهيه عَسَلْک به. <sup>۷</sup> يحيي اعلامش کرده و واتردشه: «چمنه پَش، کسی آيه كه منک قويتره از حتی لياقت ندارم شَت آبيم و چوه باقaban بنده آکرم. <sup>۸</sup> از شاما اونه تعميد دييمه، اما آ شاما خدا مقدس روح نه تعميد ديه.»

عيسي تعميد

<sup>۹</sup> آ روجانک، عيسي شهر ناصرنه كه جليله منطقه دلک به نه بامه و اُردن ريارک يحيي دسنش غسل تعميد بکته. <sup>۱۰</sup> وختي عيسي اونه براهه، ا لحضکش

بینده آسمانه آبنده و خدا روح، گوئری شوار بامه جیر و عیسی سَرک قرار بگتسه. <sup>۱۱</sup> و آسمانه صصی بامه که «ته چمن عزیزه زایش، از تک پر راضیم.»

### عیسی آزمایشانک

<sup>۱۲</sup> خدا روح البجل عیسیش ببرده بیابان را. <sup>۱۳</sup> عیسی چهل روج بیابانک به و شیطان آوش آزمایش گردرده. عیسی وحشیه حیوانانه و ندرسه و فرشتان آوشان خدمت کرده.

### عیسی اِشتن خدمته شروع کره

<sup>۱۴</sup> یحیی دستگیر بینه پَش عیسی بشه جلیله منطقه را. او، خدا شاده خبرش اعلام گردرده <sup>۱۵</sup> و واتردشه: «چوه وقت آرسه و خدا پادشایی نزدیک آبیّه. توبه بکرا و ام شاده خبره ایمان بوغرا.»

### عیسی اولین شاگرده

<sup>۱۶</sup> وختی عیسی جلیله دریاچه کنارنه اوردرده، شمعون و شمعون برا، آندریاسش بینده که اوکشان تور درندرده، چون که آوه صیاد بنده. <sup>۱۷</sup> عیسی آوانه باتشه: «چمن پَشدنه بایا و از شاما آمانم که چنچوره مردمه خدا را صید بکرا.» <sup>۱۸</sup> آوان اَلْبجل اِشتن تورشان ول آدا و عیسی پَشدنه بشنده. <sup>۱۹</sup> وختی عیسی کملی بشه پرانتر، یعقوب و چوه برا یوحناش بینده که زبیدی زاره بنده. آوه قایقیک اِشتن تورشان حاضر کردرده. <sup>۲۰</sup> عیسی اَلْبجل آوانش داد بکردنده. آوه نی اِشتن په زبیدی و کارگرشان قایقک ول آکردنده و بشنده عیسی پَشدنه.

### ایگله مردکی که پلیده روح داشتشه

<sup>۲۱</sup> آوه بشنده شهر گفرناحوم. وقتی مقدسه شنبه روج آرسس، عیسی اَلْبجل بشه یهودیان عبادتگاه و تعلیمش بدا. <sup>۲۲</sup> مردم چوه تعلیم دینک پر تعجبشان کرده به، چون کسی شوار آوانش تعلیمش دیرده که قدرت و اقتداره صاحب به، نه توراته معلمین شوار. <sup>۲۳</sup> آدمی، چوان عبادتگاک مردکی اِسبه که پلیده روحش داشته. آوه جرنه واترده: <sup>۲۴</sup> «ای عیسیای ناصری، ته آمانه چه کار داری؟ آمیپش آما نابود بکری؟ زانسم ته کیپش، ته هه قدوسی اِشش که خدا طرفنه آمیپش!» <sup>۲۵</sup> ولی عیسی آ پلید روح را غیضش بکه و باتشه: «صص مکه و چه دلنه بو بر!» <sup>۲۶</sup> آ موقع آ پلید روح، آ مردکش شدتنه تکان بدا بلنده

صصنه جرش بکه و آمردکک برامه بر. ۲۷ مردم همه ایزه تعجبشان کرده به که هندیگرک آپرسردشانه: «ام دَ چیه؟ ایگله تازه تعلیم قدرت و اقتدارنه! او حتی پلید روحان نی فرمان دییر و اوّه اوک اطاعت کونده.» ۲۸ پس پر دنگشس که عیسی شور و شهرت تمان جلیله منتطقک آپیجس.

### عیسی پر کسان شفا دیه

۲۹ عیسی تا عبادتگانه بشه بر، یعقوب و یوحنا نه بشه شمعونه و آندریاسه کییه. ۳۰ شمعونه زن ماره تب داشته و مریض یاگاک دگسه بیا. اوان البجل عیسیشان چوه حالک باخبر بکرده. ۳۱ عیسی بشه چوه ور و چوه دسشه بکتا، اوشه بیزانسا. آزی تَب قطع آبه و اوانکش پذیرایی بکه.

۳۲ نِمسیره دم، اوفتوعه نشتنه پَش، همه‌ی مریضان و دیوزده آنشان بوعرده عیسی ور. ۳۳ همه‌ی شهره مردم آ کییه بره پرانک بیدا آبیّه بنده! ۳۴ عیسی خیلان که جور با جوره مریضیشان داشته، شفا بداشه و پر دیوان نی آدمانکش برکه، آ نشتشه دیوه لاوه بکونده، چون اوان عیسی شان آزانسرده.

### عیسی جلیلیک تعلیم دییه

۳۵ تولیصی زو که هوا حلا تاریک به، عیسی بهشت و کییه نه برشه بر. آ، بشه خلوته یاگایی و آگارکش دعا بکه. ۳۶ شمعون و چوه همراهه عیسی پَشه گرسردنده. ۳۷ وختی عیسی شان بینده، اونه باتشانه: «همه اشته پَشه گرسردنده!» ۳۸ عیسی اواننه باتشه: «بایا بشام اِم دویر و بره شهران تا آگارک نی تعلیم بدییم، چون چمه واسنه آمییم.» ۳۹ پس عیسی را دگس و بشه جلیله منطقه اِم سر دا آ سر را. عیسی چوان عبادتگاهانکش تعلیم دیرده و دیوش آدمانک برکردردنده.

### عیسی، ایگله جذامیه مردکه شفا دییه

۴۰ ایگله جذامیه مردکی بامه عیسی ور، زانوش ییزی و مندتنه باتشه: «اگم ته بگوره، تانی من شفا بدی.» ۴۱ عیسی دلّه آمردکه را بوسوتا و اِشتن دسشه پران بوعدرا، اوش دس آسو و باتشه: «گمه، شفا بیگی» ۴۲ اَلبجل، جذام اوک برشه و آمردکه شفا بکته. ۴۳ عیسی اَلبجل آمردکش رایی بکه و اوش قدغن بکه ۴۴ باتشه: «ویراجین بَبَش که کسی نه چی ای مواجی؛ ولی بَشه و اِشتن کاهنه آمان و آقربانی که مخصوص شفا اِسه و موسی پیغمبره دستورش دیه، قربانی

بکه، تا آوان آمانی که شفار گته.»<sup>۴۵</sup> اما آ مردک بشه، آزادانه إم اتفاقه دربارہ لاوش بکه و چه خبرش پخش آکه. چمه واسنه عیسی د نتانسنه آشکارینه بیشی شهر، بلکم شهره برک خلوت یاگاهانک وندرسه و مردم همه یاگانه آمسندہ عیسی ور.

۲

## عیسی، ایگله فلجه مردکه شفا ديه

۱ چند روجه پش، وختی عیسی هنی بامه شهر کفرناحوم، مردم باخبر بینده که عیسی کییک إسه. ۲ پره گروهی پیدا آبنده، آجوره که حتی بره پرانک نی یاگا نبه، و عیسی خدا کلامش آوان تعلیم دسه. ۳ آدمی، چند نفر راک آرسسندہ که ایگله فلجه مردکشان چهار نفری آوردده عیسی ور. ۴ اما وقتی که جماعته پر بیینه واسنه نتانسنه آوه عیسی نزدیک بیبینه، عیسی کفاینه سره سقفشانه آکتا. سقفه آکردنه پش، آ فلجه مردکشان ه تشکی نه که چوه سرک خُته به، بخرسانسه جیر. ۵ عیسی وقتی چوان ایمانش بینده، آ فلجه مردکنه باتشه: «زا، اشته گناهان بَخِشسه بینده.»<sup>۱</sup> بعضی از تورات معلمین که آگارک نشته بندہ، اِشتن دِلکشان واترده: ۷ «چیه را إم مردک ایزه لاوه کردر؟ کفر واتر! خدا غیراض کی تانِه گناهان بَخِشسه؟»<sup>۸</sup> عیسی اَلبَحَل اِشتن رُوحک بزانسسه که آوه اِشتن نه چه فکری کردرنده و آوان نه باتشه: «چیه را شاما دِلک ایزنه فکران کردرا؟ إم فلجنه، کامین واتن راحت تره، إم که اِشته گناهه بَخِشسه بینده» یا إم که «بِیض و اِشته یاگا آپرچین و بمج»؟<sup>۱۰</sup> اما چمه واسنه که بزانا انسانه زا گلک قدرت و اقتدار داره که گناهان بَخِشسه» - آ فلجه مردکنش باته: -<sup>۱۱</sup> «تته واجم، بیض، اِشته یاگا آپرچین و پش کییه.»<sup>۱۲</sup> آ مردک بهشت و اَلبَحَل اِشتن یاگاش آپرچی و چوان همان چشمان پرانک آگارنه برشه. ایزه که همه تعجبشان کرده به و خدایشان شکر کردرده و واتردشانه: «هرگز ایزنه چی ای ویندمان نیبه.»

## عیسی، لاوی دعوت کرده

۱۳ عیسی هنی بشه دریاچه کنار. جماعت همه آمیبردنده چه ور و عیسی آوانش تعلیم دیرده. ۱۴ آدمی که عیسی واردنه اوردرده، لاوی، خَلْفای زاش بینده که باج آرکننه دگک نشته به. آوه نه باتشه: «چمن پَشْدنه بوره.» لاوی بهشت

و عیسی پَشْدَنه بشه. <sup>۱۵</sup> وختی عیسی، لاوی کییک، چه سفره سَرک نشته به، خیلی باجگیره و گناهکاره عیسی و چه شاگردان نه همسفره بنده، چون خیلی از آوان، عیسی کشان پیروی کرده. <sup>۱۶</sup> وختی تورات معلمین که قریسی فرکک بنده، بپندشانه که عیسی گناهکاران و باجگیران نه همسفره اِسِه، چوه شاگردان نه باتشانه: «چه را عیسی باجگیران و گناهکاران نه غذا خردر؟» <sup>۱۷</sup> وقتی عیسی اِم لاوش بشنوسه، آوانه باتشه: «مريض آدمان طبیب گه، نه سالمه آدمه. از آمیبه نییم تا صالح آدمان دعوت بکرم، بلکم آمییم تا گناهکار آدمان دعوت بکرم که توبه بکرده.»

### روجه کتنه درباره آپرسن

<sup>۱۸</sup> وقتی که یحیی شاگرده و قریسیه روجه بنده، مردم بامنده عیسی ور و باتشانه: «چه را یحیی شاگرده و قریسیان شاگرده روجه گیرنده، اما اشته شاگرده روجه نیگیرنده؟» <sup>۱۹</sup> عیسی جاوو بدا: «مگم بی که ویوه میهمانه تا آدمی که زما آوانه اِسِه، روجه بیگیرنده؟ تا آدمی که زما آوانیه نتاننده روجه بیگیرنده. <sup>۲۰</sup> اما روجانی آرسنده که زما آوانک آرکته بی. آدمی آ روجک آوه نی روجه گیرنده. <sup>۲۱</sup> «هیچکس تازه و اُ دینیشیه پارچه ایگله کویینه خلو ای کی پینه نزنه، اگم ایزه بکره، پینه خلوک جدا آبی، تازه کونیک جدا آبی و چوه زرسگی بدتر آبی. <sup>۲۲</sup> هیچکس نی تازه شرابه گویینه یلاقچه انک دنگره. اگم ایزه بکره، تازه شراب چون هلا گاز داره یلاقچه هان زارنه و ایزه، هم شراب و هم یلاقچه ان هیچ برشینده. بلکم تازه شرابه گه تازه یلاقچه انک دکرْدن.»

### عیسی، مقدسه شنبه روجه صاحب اختیاره

<sup>۲۳</sup> یهودیان ایگله مقدسه شنبه روجک، عیسی گندم جاران دلنه اِوردَرده و چوه شاگرده ایزه که ز شیردنده، گندمه اوشه شان بیچپنده. <sup>۲۴</sup> قریسی فرقه علما عیسی نه باتشانه: «دیس، چه را اشته شاگرده کاری کردرنده که مقدسه شنبه روجک جایز نیه؟» <sup>۲۵</sup> عیسی جواب بدا: «مگم تا اِسا توراتک خواندران نیه که وقتی داوود پادشا و چه یاره محتاج و وشیر بنده، داوود چش بکه؟ <sup>۲۶</sup> آ پنجوره اَبیاتار زمانک، که کاهن اعظم به، بشه خدا کییه دله و مقدسه نانش بخه و اِستن یارانش نی آدا، آ نانی که چوه خردن فقط کاهنان را جایزه به.» <sup>۲۷</sup> عیسی آوانه باتشه «مقدسه شنبه، انسان را رَج آبیه، نه انسان، مقدسه شنبه را. <sup>۲۸</sup> پس، انسانه زا، حتی مقدسه شنبه روجه نی صاحب اختیاره.»

## مردکی که ایگله دسشه خشک آبییه بیا

۱ عیسی هنی بشه یهودیان عبادتگاه دله. اگرک ایگله مردکی به که چوه ایگله دسه خشک آبییه بیا. ۲ فریسی فرقه علما، عیسی شان ویر داشته تا بیننده آیا مقدسه شنبه روجک آ مردکه شفا دیه یا نه، تا ایگله بهانه ای بدارنده عیسی تیمت بزننده. ۳ عیسی آ مردکی که دسشه خشک آبییه بیا نه باتشه: «بوره یا.» ۴ و آوانک آپرسسشه: «مقدسه شنبه روجک چاکی کردن جایزه استه یا بدی کردن؟ کسی جانه نجات دیین یا چوه کوشتن؟» اما آوه ساکت بنده. ۵ عیسی، کسانی که چوه دویره برک و ندرسه بنده غضبنا دیشته و چوان سگ دلی واسه پر ناراحت بیه، چاوش آ مردکنه باتشه: «اشته دسه دراز آکه.» آ مردک اِشتن دسشه دراز آگردا و دسشه رچ آبیا. ۶ فریسی فرقه عالمه عبادتگانه بشنده بر و اَلجل هیروودسه طرفداران نه توطئه شان بکرده که چنچوره عیسی نابود بکرنده.

## پر مردم عیسی پشدن شینده

۷ عیسی اِشتن شاگردان نه بشه دریاچه کنار. پره جماعتی جلیل منطقه نه، یهودیه منطقه نه، ۸ اورشلیم شهر نه، آدومیه منطقه نه، اردن رباره آ دیمه نواحی نه و صور و صیدون منطقه دور و بر نه، عیسی پشدنه راه دگسند، وقتی که آپره جماعت عیسی همه ی کاران خبرشان بشنوس، بامنده چوه ور. ۹ جماعته پر بینه واسنه، عیسی اِشتن شاگردانه باتشه چوه را قایقی حاضر بکرنده، تا مبادا مردم آوه فرچ آکرنده. ۱۰ چمه واسنه که عیسی خیلی آدمش شفا دیه بنده، همه ی مریضه هر طرف نه آوشان سیخ دسه تا آوه دس آسوننده. ۱۱ هر موقع پلید ارواح عیسی شان وینده، چوه پرانک گل سر جیگیسند و جرنه واتردشانه: «ته خدا زایش!» ۱۲ اما عیسی تاکیدنه آوانش دستور دسه که کسی نه مواجنده آکیه.

## دوازده گله حواریون

۱۳ عیسی آشه کوهی کفا و کسانی که گوسردشنده، داد بکرده اِشتن ور و آوه بامنده عیسی ور. ۱۴ عیسی دونزه نفرش اوجینده و چوان نامش حواریان آنا، تا چوه همراه ببیننده و آوان بخرسانه تا مردمه تعلیم بدینده، ۱۵ و اِم قدرت و

اقتداره بدارنده که دیوان آدمانک برکرده. <sup>۱۶</sup> آ دوازده نفر که عیسی آوانش اُجینده، اِمه بنده: شَمعون که چَه نامش پَطْرُس انا؛ <sup>۱۷</sup> یعقوب زیدی زا و یعقوبه برا یوحنا که چوان نامش 'بوآنِرِجس'، یانی 'الدرم زاران' اناشه؛ <sup>۱۸</sup> آندریاس، فیلیپس، برتولما، متی، توما، یعقوب خَلْفاي زا، تَدای، وطن پرست شَمعون، <sup>۱۹</sup> و یهودا اِسْخَریوطی که عیسیش خیانت بکه.

### خدا مقدس روحنه کفر واتن

<sup>۲۰</sup> چاوش عیسی بْشه کییه و هَنی جماعتی بیدا آبنده، ایزه که عیسی و چوه شاگرده حتی نتانسدشانه غذا بخرنده. <sup>۲۱</sup> وختی عیسی خانواده اِمشان بشنوس، بشنده تا عیسی اِشتن نه ببرنده، چون واتردشانه: «آ، اِشتن عقلش از دس دیه.» <sup>۲۲</sup> تورات معلمین نی که اورشَلیمنه آمیه بنده واتردشانه: «بَعْلزَبول چَه جلدک دیشیه» و «دیوان رئیس کمکنه، دیوان بَرکدر.» <sup>۲۳</sup> عیسی آوش داد بکردنده اِشتن وَر و چوان را مَثالانی بیزیشه و باتشه: «چنجوره ممکنه که شیطان، شیطانه برکره؟ <sup>۲۴</sup> اگم ایگله مملکتک دو دَسته ای دگنه، آ مملکت نتانه پا برجا بمانه. <sup>۲۵</sup> و اگم ایگله کییه ای کی دو دسته ای دگنه، آ کییه نی نتانه پا برجا بمانه. <sup>۲۶</sup> شیطان نی اگم اِشتن ضد بیزه و دو دسته ای درنه، نتانه پا برجا بمانه، بلکم نابود بی. <sup>۲۷</sup> هیچکس نِتانه ایگله قدرتمند مردکی کییه دله بیثی و چوه امواله غارت بکره، مگم اِم که اول آ قدرتمنده مردکه دَونده. چوه پش حقیقتا تانه چوه کییه غارت بکره.

<sup>۲۸</sup> «حقیقا، شامانه واجم، که آدمیزاده تمام گناهان و هر کفری که باجه بَخِشسه بی؛ <sup>۲۹</sup> اما هر کسی خدا مقدسه روحه نه کفر باجه، هرگز بَخِشسه نیی، بلکم چوه گناه تا ابد چَه گردن اِسه.» <sup>۳۰</sup> عیسی اِم لاهه چمه واسنه به که واتردشانه «عیسی پلید روح داره.»

### عیسی ما و چوه براره

<sup>۳۱</sup> عیسی ما و چوه براره بامنده. آوه بَرک و نَدَرسه بنده، و ای نفرشان بِخِرسانس تا عیسی داد بگره. <sup>۳۲</sup> جماعتی که عیسی دویرنه نشته بنده، اَونه باتشانه: «اِشته ما و اِشته براره بَرکنده و اِشته پَشَدنه گرسرنده.» <sup>۳۳</sup> عیسی جواو بدا: «چمن ما و چمن براره کینده؟» <sup>۳۴</sup> آدمی کسانی که چوه دویرنه نشته بنده، دیبیشته و باتشه: «اِمه چمن ما و چمن برارنده! <sup>۳۵</sup> چون هر کسی خدا اراده انجام بدیه، چمن برا و چمن خوع و چمن ما اِسه.»

## کشاورز مَثال

١ هنی عیسی دریاچه وُرک، تعلیم آدینش شروع بکه. پره جماعتی عیسی دویر و وُرک پیدا آبنده ایزه که عیسی قایقی کی دِنشته که دریاچک به، و آگارک بنشت، و همه‌ی جماعت دریاچه وُرک، خشکیک بنده. ٢ عیسی مثالان نه، پره چیش آوان آموته. آِشتن تعلیمک آوانه باتشه: ٣ «گوش آکرا! ایگلگه گشاوری دانه آشاننده را بَر برشه. ٤ وختی دانئش آشاندرده، بعضی دانه ان راه دله آرنده و پرنده نی بامنده و آوشان بَخَرده. ٥ بعضی دانه ان نی سِگینه زمینان دلک آرنده که پرش خاک نداشته؛ پس البحل آرامنده، چون که خاک درین نبه. ٦ اما وقتی اُفتوعه برامیا، همه بوسوتنده و خشک آبنده، چون بنه شان نداشته. ٧ بعضی دانه ان نی بران دله آرنده. پره نی آوانه آرامنده، و خفه شان بگردنده و ثمرشان ناورده. ٨ اما آدرین دانه ان چاکه خاکه دلک آرنده و جوکه شان بیزی، آرامنده، و بارشان بوعرده، پر آبنده، بعضی سی، بعضی شصت و بعضی صد برابر.» ٩ و عیسی باتشه: «هر کسی گوش آشنوسنه را داره، بشنوه.»

١٠ آدمی که عیسی تینا به، آ دوزده گله شاگرد و کسانی که چوه دویر و وُرک بنده، مثالان دَرِباره اوک آپرسشانه. ١١ عیسی آوانه باتشه: «خدا پادشاهی سِره درک کردن شاما آدییه بیه، اما بره مردمه را، همه چی مثالاننه واته بی؛ تا: ١٢

«حقیقتاً دِیسنده، اما درک مکرنده،

حقیقتاً بشنونده، اما مفهمنده،

مبادا آگردنده و بَخِشسه ببینده!»

١٣ چاوش عیسی آوانه باتشه: «شاما ام مثاله درک نکرا؟ پس چُنجوره رایرانه آدرین مثالان درک بکرا؟ ١٤ گشاورز خدا کلامه کاره. ١٥ بعضی مردم، آ دانه آنی آشینده که راک آربینده، آگارک که خدا کلام کاشته بی؛ وقتی که خدا کلامه آشنونده، البحل شیطان آیه و کلامی که آوانک کاشته بییه، دِزه. ١٦ بعضی مردم نی آ دانه آنی آشینده که سگیه زمینک آربیننده؛ وقتی آوه خدا کلامه آشنونده آلبحل آوه شادی نه قبول کردند، ١٧ اما چون اِشتنک بنه ندارنده، ای گملی تُوُع آوزنده. چاوش وختی خدا کلامه واسنه، اذیت و آزاری آوان آرسه، البحل اِشتن ایمانک آگردنده. ١٨ آدرینه، آ دانه آنی آشینده که بران دلک آربیننده؛ آوه خدا



کلامه آشنونده،<sup>۱۹</sup> اما اِم دنیا نگرانیان و ثروته و سوسه و علوده چیان هوس، جوان دله دله دیشی و خدا کلامه خفه کره، و آوه بی ثمر کره.<sup>۲۰</sup> بقیه، دانه آنی آشینده که چاکه خاکه دلک آربینده؛ آوه خدا کلامه آشنونده، آوه قبول کونده و سی، شصت و صد برابر، بار آورنده.»

### چبروعه مثال

<sup>۲۱</sup> عیسی آواننه باتشه: «مگم گردسوزه آورا تا آوه سر پوش جیرک یا تخت جیرک بنییا؟ مگم آوه چبروعدان سرک اینیا؟<sup>۲۲</sup> چون هیچ نوینه کینه چی ای نی آشکار می، و هیچ یاگا دیین چی ای نی دیار می.<sup>۲۳</sup> هر کسی گوش آشنوسنه را داره، بشنوه.»<sup>۲۴</sup> و آواننه باتشه: «آ چی ای که آشنوسرا، دقت بگرا. هه پیماننه اینه که وزن گرا، شاما را وزن کونده، و حتی چه پرترا شاما آدیبه بی.<sup>۲۵</sup> چون به آ کسی که داره، پرترا آدیبه بی، و آ کسی که نداره، حتی آ چی ای که داره نی آوک آرکته بی.»

### دانه ای مثال که براینده

<sup>۲۶</sup> عیسی باتشه: «خدا پادشاهی ایگله مردکی شواره که زمینک دانه آشانه.<sup>۲۷</sup> شو و روج، آ مردک چه خوته بیبی و چه آگا بیبی، دانه جوکه زنه و آرایه. چنجوره؟ آ نزانه.<sup>۲۸</sup> زمین اِشتن کینه ای بار آوره: اول ساقه آرایه، چاوش خوشه سوز آبی، چوه پش خوشه، دانه نه فت آبی.<sup>۲۹</sup> اما آدمی که دانه پرسه، کشاورز البحل دازه آگیره، چون دورنینه فصل آرسه.»

### خردل دانه مثال

<sup>۳۰</sup> و عیسی باتشه: «خدا پادشاهی چیه شوار اِسه، یا چه مثلی نه آوه توضیح بدیام؟<sup>۳۱</sup> خدا پادشاهی خردله دانه ای شوار اِسه. خردله دانه، ویلی ترین دانه ای اِسه که آوه زمین دلک کارنده،<sup>۳۲</sup> ولی وختی کاشته بیبی، آرایه و همه ی باغه گیاهانک پيله تر بیبه، یکه لآخه آنی آوریبه، ایزه که پرندهان تاننده چه سادیمک خومه رچ آگرنده.»

<sup>۳۳</sup> عیسی پر، ایزنه مثلاننه تا آگا که تانسشانه بفهمنده، خدا کلامش چوان را واتشه.<sup>۳۴</sup> عیسی مردمنه مثله غیراض لاوش نکرده؛ اما وختی اِشتن شاگرداننه تینا به، همه چیش چوان را توضیح دسه.

### عیسی، طوفانه آرام کردن

<sup>۳۵</sup> هَ روجِ وقتی نِمیسیره دم ببه، عیسی اِشتن شاگردانه باتشه: «بشام اُوعه آ دیم.» <sup>۳۶</sup> اُوه جماعت ورنه بشنده و عیسی شان هَ قایقینه که چه دلک به، اِشتن نه ببردشانه. چند گله علوده قایق نی اُونه شیردنده. <sup>۳۷</sup> ایرادن شدید تنده باهادی بهشته و موجه ایزه گسردنده قایقک که نزدیک به قایقه اُونه فت آبیّه. <sup>۳۸</sup> اما عیسی قایقه پشتک، اِشتن سرش سرینه سرک آنیه به و خته به. شاگرده عیسیشان خونک بیضانس و باتشانه: «استاد، عین خیالر نییه که آما هلاک آبییرام؟» <sup>۳۹</sup> عیسی بَهشته و باده را تشرش بیزی و دریاچه نه باتشه: «ساکت ببش! آرام ببش!» آدمی باهاد بِنِشت و همه یاگا کامل آرام بیّه. <sup>۴۰</sup> چاوش عیسی اِشتن شاگردانه باتشه: «چیهِ را اِنجوره ترسرا؟ حلا ایمان ندارا؟» <sup>۴۱</sup> اُوه زَره تُلاک ببنده و هندیکرنه شان واترده: «ام کیه که حتی باهاد و دریاچه نی اُوک فرمان برددنده!»

۵

### عیسی دیو زده مردکه شفا دییه

<sup>۱</sup> اُوه بشنده دریاچه اَ طرف را، جِراسیان منطقه را. <sup>۲</sup> ایزه که عیسی قایقک جیراومه، ایگله مردکی که پلیده روحه گرفتار به، قبرستانه برامه و عیسی نه دیمادیم ببه. <sup>۳</sup> اَ مردک قبرستانکش زندگی کدرده، و د کسی نتانسرده که حتی زنجیرنه اُوه دِونده. <sup>۴</sup> چون چند را اوشان قول و زنجیرنه دِوسه به، اما اَ زنجیرش پاره کرده بنده و اَ قولانی که چوه پاکشان دوسه به، اِشکسش به. هیچکسه زور آئرسرده که اُوه رام بکره. <sup>۵</sup> شو و روج قبران و کوه هان سرک جِرش کرده و سِگنه اِشتنش زخمی کرده. <sup>۶</sup> وختی دورنه عیسیش ببنده، ویرتن ویرتن بامه و عیسی پا دگس، <sup>۷</sup> و بلنده صصنه جِرش بکه: «ای عیسی، خدای متعاله زا، ته منه چکار داری؟ ته خدا قسم دَبیم من عذاب مده!» <sup>۸</sup> چون عیسی اُونه واتش به: «ای پلید روح، اِم مردکک بَرا!» <sup>۹</sup> عیسی اُوک آپرسسه: «اِشته نام چیهِ؟» جوابش بدا: «چمن نام قوشون اِسّه؛ چون آما پَیمان.» <sup>۱۰</sup> و پر عیسیش مندت کدرده که اوان اَ منطقک بَمَرکره. <sup>۱۱</sup> اَ دور و اطراف تپه هانک، پيله خویی یه سوری ای غذاشان خردرده. <sup>۱۲</sup> پلیده ارواح عیسی شان مندت بکرده، باتشانه: «آما بخرسان اَ خویی یان دله؛ بدا بشام چوان دله.» <sup>۱۳</sup> عیسی نی اوان اجازش بدا. پلیده ارواح اَ مردکک بَرشنده و دشنده اَ خویان دله. سوری ای که چه تعداد تقریبا دو هزار گله خویی به، تپه اشنواینه بیرویتنده دریاچه طرفه را و

اُوک غرق آبنده.

<sup>۱۴</sup> خوعه شوآنه دِوشتنده و اِم اتفاقه شهرک و دِهک باتشانه، مردم نی بامنده تا بیننده چه اتفاقی دِگسه. <sup>۱۵</sup> آوه بامنده عیسی وَر و وقتی بیندشانه آ دیوزده مردک، آوی که پرانتر قوشون گرفتار به، اِسا خلوش دکرده و عقلمند آگا نشته، بترسسنده. <sup>۱۶</sup> آوه ای که اِم ماجراشان اِشتن چشماننه وینده به، آچی ای که آ دیوزده مردکه و آ خوان سر آمیبه به، مردمه را باتشانه. <sup>۱۷</sup> آدمی مردم عیسی شان مندت بکه که چوان منطقه نه بیشی.

<sup>۱۸</sup> وختی عیسی قایقک دِښته، آ مردکی که پرانتر دیوزده به، عیسیش مندت بکه که چوه همراه بیشی. <sup>۱۹</sup> اما عیسی اجازه نداشت بلکم آونه باتشه: «بش کییه، اِشته دوست و اشنایان وَر و آوان نه باجه که خداونده اِشته راش چه کرده و چنجوره تِش رحم کردش.» <sup>۲۰</sup> پس آ مردک بشه و دِکاپولیس منطقک، آچی ای که عیسی چَراش کرده به، اعلامش بکه، همه حیران بیه بنده.

### عیسی، ایگله زلی و یایروسه دتر شفا دیبه

<sup>۲۱</sup> عیسی هنی قایق نه بشه اعه آ طرفه را. دریاچه کنارک، پره جماعتی چوه دویرنه پیدا آبنده. <sup>۲۲</sup> چاوش عبادتگاه ایگله رئیسانک نی که چوه نام یایروس به بامه آگا. آ عیسی ویندنه چوه دس و پا دگس <sup>۲۳</sup> و پر مندتش بکرده باتشه: «ویلیه دتمه مَردریه. بوره، اِشته دسه چه سر آنه تا رچ آبیه و زنده بمانیه.» <sup>۲۴</sup> پس عیسی آونه بشه.

پره جماعتی نی عیسی پشدنه راه دگسند. آوه هر طرفه عیسی شان سخ دیرده. <sup>۲۵</sup> آگارک، ایگله زلی ای بیا که دونزده سال به خونریزش داشته. <sup>۲۶</sup> آ زلی ایزه که پر دکتره رایشان به آوه درمان بکرده، پر درد و رنجش گشسه به و اِشتن تمام داراییش خرج کرده به؛ اما رچ آبیینه عوض، بدتر آبییه بیا. <sup>۲۷</sup> آ زلی، عیسی درباره چییانی اِشنوسش به، پس جماعته دلنه عیسی پشینه بامیا و چوه آباش دس آسو. <sup>۲۸</sup> چون آ زلی اِشتن نه واتش به: «اگم حتی چوه آبا دس آسونم، شفا گیرم.» <sup>۲۹</sup> هه لحظه چه خونریزی بند بامه و اِشتن جانکش احساس بکه که اِشتن مریضیکش شفا کته. <sup>۳۰</sup> عیسی هه لحظه بزانشسه که قوتی اُوک برشیه. پس جماعته دلک اِشتن دویرو بره دیشته و آپرسسشه: «کی چمن آباش دس آسو؟» <sup>۳۱</sup> چوه شاگرده جواوشان آدا: «ویندری که جماعت هر طرفینه ته سخ دیرنده؛ هنی آپرسری، ”کی منش دس آسو؟“» <sup>۳۲</sup> عیسی اِشتن دویرو بره

دیشترده تا بینه کی ام کارش کرده. <sup>۳۳</sup> پس آ زلی که زانسرده چه انفاقی چوه را دگسه، ترس و لرزنه بامیا، عیسی پا دگسا و تمان حقیقتش چوه را باته. <sup>۳۴</sup> عیسی آونه باتشه: «کیلی، اشته ایمانه ته شفاش دیش. ساقینه بشه و ام مریضیک آزاد ببش!»

<sup>۳۵</sup> عیسی هلا لاوش کردرده که عده ای عبادگاه رئیس کییه نه بامنده و باتشانه: «اشته دته بمردا! دَ چیه را استاده زحمت دیبری؟» <sup>۳۶</sup> اما وقتی عیسی چوان لاوش بشنوسنده، عبادتگاه رئیسنه باتشه: «مترس! فقط ایمان بدار.» <sup>۳۷</sup> و اجازه آنداشه پطرس و یعقوب و یعقوبه برا یوحنا غیراض د کسی چه پشدنه بیشی. <sup>۳۸</sup> وختی آوه آرسسندنه عبادتگاه ریسه کییه، عیسی بیندشه قیامت یه. مردم بلنده صصنه بمرسردنده و شیون شان کردرده. <sup>۳۹</sup> پس بشه دله و آوانش باته: «چیه را شیون و زاری کردرا؟ خُردنه مرده نیا، بلکم خُتا.» <sup>۴۰</sup> آوه عیسی را بوخورسندنه. ولی عیسی آوان همبلنش آگارنه برکردنده، خُردنه په و ما و شاگردانی که چوه همراه بنده اکتشده و بشه یاگایی که خُردنه وا بیا. <sup>۴۱</sup> آدمی عیسی آ کیلی دسشه بکتا و آونه باتشه: «تالیتا کوم» یانی: «ای ویلیه کیلی، ته نه واجم بیض!» <sup>۴۲</sup> آ کیلیه البجل بهشتا و شروعش بکه مِتَن. آ کیلیه دونزده ساله بیا. آوان ام اتفاقک پر تعجبشان بکه <sup>۴۳</sup> عیسی آوانش پر سفارش بکه که مرزا کسی ام اتفاقک خبر دار بیی، و باتشه چی آدیا آ کیلیه تا بخریه.

۶

## ناصره مردم عیسی رد کردن

<sup>۱</sup> عیسی آگارنه رای بیبه و بامه اِشتن شهر. چوه شاگرده نی چوه پشه بشنده. <sup>۲</sup> وقتی مقدسه شنبه روج ببه، عیسی یهودیان عبادتگاک تعلیمش بدا. خیلی آدمه چوه لاوان آشنوسنک مات آبییه بنده. آوان واتردشانه: «ام مردک همه ی ام پیش کردنه آموته؟ ام چه حکمتیه که آوه آدیه بیه؟ و اِمه چه معجزاتی اسنده که چوه دساننه انجام بیر؟ <sup>۳</sup> مگم آ، هَ نَجار نییه؟ مگم مریم زا نییه؟ مگم، یعقوب، یوشا، یهودا و شمعون برا نیه؟ مگم چوه خوعره اِنگا چاما دویر و برک زندگی نکردنده؟» پس آوه عیسی لاوانک ناراحت ببنده. <sup>۴</sup> عیسی آوان نه باتشه: «ایگله پیغمبر همه یاگاک حرمت داره، جز اِشتن شهر و اِشتن خویشان دلک و اِشتن خانواده دلک!» <sup>۵</sup> عیسی اِنتانیسه آگا هیچ معجزه ای انجام بدیه، چمه غیراض که اِشتن دسش چند گله مریضان سر آناه و آوانش شفا بدانده.

<sup>۱</sup> عیسی چون بی ایمانی واسنه حیران بهه. عیسی اطرافه دهانک گرسرده، مردمش تعلیم دیرده.

### عیسی دونزه گله حواری خرسانه

<sup>۷</sup> عیسی اِشتن دونزه گله شاگردش داد بکه، و اوش دو به دو بِخرسانسند و اوانش قدرت و اقتدار آدا تا پلیده ارواح آدمانک برکرده. <sup>۸</sup> اوانش دستور بدا که اِشتن سفره را، ایگله دسه چو غیراض چپی اِشتن نه آمگیرنده؛ نه نان، نه کوله بار، و نه اِشتن قیاسان دله پول. <sup>۹</sup> پاقاب دکرده، اما اضافیه شی دمکرده. <sup>۱۰</sup> و اوانه باتشه: «وقتی ایگله کییه ای دله دِشران، تا آدمی که آگارنه شیرا، آکیک بمانا. <sup>۱۱</sup> اگم یاگپی کی شاماشان قبول نکه و شاما لاوشان گوش نکه وقتی آگارنده شیرا، شاما لنگان خاکه نی وا تکان بدیا، تا چوان ضد ایگله شهادتی بیی که خدا اوان جزا کره.» <sup>۱۲</sup> پس اوه بپشنده مردمه را اعلام شان بکرده که گه توبه بکرده. <sup>۱۳</sup> اوان پر دیوان آدمانک بر کردشانه و پر مریضشان رو عننه مسح بکردنده، شفا آداشانه.

### یحیای تعمیددهنده کوشتن

<sup>۱۴</sup> هیرودیس پادشا اِمش بشنوس، چون عیسی نام شور و شهرت پیدا کردش به. بعضی از مردم واتردشانه: «اِم مردک هه یحیای تعمیددهنده که مَرَدنه پَش زنده آبییه. چمه واسنیه که تانه اِم معجزان انجام بدیه.» <sup>۱۵</sup> بعضی واتردشانه: «آ، ایلیا پیغمبر اِسه.» بعضی نی واتردشانه: «آ، ایگله پیغمبری اِسه قدیمیه پیغمبران شوار.» <sup>۱۶</sup> اما وختی هیرودیس اِمش بشنوس، باتشه: «اِم هه یحیی اِسه که از چوه سرم چوه جانک جدا آکه و اِسا زنده آبییه!»

<sup>۱۷</sup> چون هیرودیس اِشتن دستورنه به که یحیی شان کته به و اوشان دوسته به و درندشان به زندانک. هیرودیس اِم کارش هیرودیا واسنه کرده به. هیرودیا فیلیپس، هیرودیس برار، زن بیا و اِیسا هیرودیس اُونش ویو کرده به. <sup>۱۸</sup> چون یحیی، هیرودیس نه واتش به: «حلال نی که ته اِشته برار زرنه بیی.» <sup>۱۹</sup> پس هیرودیا اِشتن دِلک، یحیی کینش داشته و گوسشه یحیی بکوشییه، اما نِتانسردشه. <sup>۲۰</sup> چون هیرودیس یحیی ترسسه، چمه واسنه که زانسشه یحیی ایگله مردک صالح و مقدس اِسه و اوکش محافظت کرده. وقتی هیرودیس، یحیی لاوَش اشنوسنده، حیران و پریشان آبرده. ولی حلا نی، شادینه چوه لاوَانش گوش آدسه.

<sup>۲۱</sup> آخر سر هیرودیا ایگله فرصتش به دس بوعه. هیرودیس اِشتن دنیا آمینه روجک ایگله مهمانی بکتنشه و اِشتن درباریان و نظامیه فرماندهان و منطقه جلیل پيله گله انش دعوت بگردنده. <sup>۲۲</sup> وقتی هیرودیا دته بامیا مجلس و دوش دیشیا و هیرودیس و چوه میهمانانیش شاد بکردنده. آدمی پادشاه، آ کیلینه باتشه: «هر چی گره منک آخاز که آز آوه ته آدیم.» <sup>۲۳</sup> آوه، قسم بخه، باتشه: «هر چی منک آخازی ته آدیم، حتی چمن مملکته نصفه نی آخازی، ته آدیم.» <sup>۲۴</sup> آ کیلییه بیشیا بر و اِشتن مارنُش باته: «چه آخازم؟» چوه ما جواب بدا: «یحیای تعمیددهنده سره.» <sup>۲۵</sup> کیلیه البجلنه توعنه آگردسا پادشاه ور و باتشه: «تک گمه اِسا یحیای تعمیددهنده سره ایگله سینی دله من آدی.» <sup>۲۶</sup> پادشاه پر ناراحت آبه، ولی اِشتن قسمه واسنه و اِشتن مهمانان واسنه نگوسشه اِشتن لایوپی که کیلینه واتش به آگرده. <sup>۲۷</sup> پادشا البجل ای جلادی بخرسانسشه و دستورش بدا یحیی سره بوعره. جلاد نی بشه، زندانک یحییش سر آبری، <sup>۲۸</sup> و یحیی سره ایگله سینی دلک دناشه و بوعردشه و آداهه آ کیلی. کیلی نی آسرش آدا اِشتن ما. <sup>۲۹</sup> وختی یحیی شاگرده اِمشان بشنوس، بامنده و چوه جنازشان آگته و دِخشاردشانه.

### عیسی پنج هزار نفره غذا دییه

<sup>۳۰</sup> حواریون آگردسنده عیسی ور و هر چی که کردشان به و هر چی که تعلیمشان دیه به، عیسی نه باتشانه. <sup>۳۱</sup> عیسی آوانه باتشه: «منه بایا خلوته یاگایی و گملی استراحت بکرا.» چون مردمه شیین و آمیین ایبنده پر به که حتی فرصتشان نکردده چی ای بخرنده. <sup>۳۲</sup> پس آوه تینایی، قایقینه را دگسنده خلوت یاگایی. <sup>۳۳</sup> اما وقتی شیردنده، پر کسه آوشان بیندنده و آزانسشاننده. پس مردم همه ی شهرانک، پیاده، بیرویتنده آ یاگا طرف را و چوان پرانتر آرسنده آگا. <sup>۳۴</sup> وختی عیسی قایقنه جیرومه، پره جماعتی بیندشه و دلشه چوان را بوسوتا، چون بی شوانه ورلیان شوار بنده. پس آوانش تعلیم بدانده و پر چیش آوانش باموته. <sup>۳۵</sup> نِمسیره دم، عیسی شاگرده بامنده چوه ور و باتشانه: «انگا دور افتاده یاگاییه، شوین نزدیکه. <sup>۳۶</sup> مردمه بخرسان تا بیشینده اِم اطرافه دهان و مزرعه ان و اِشتن خردنه را چی ای بخرنده.» <sup>۳۷</sup> اما عیسی چوان جوابک باتشه: «شاما اِشتن آوان غذا آدیا.» آوان باتشانه: «رایره بَشام و دویست دیناره قدر نان بخرام و آوان آدیام تا بخرنده؟» <sup>۳۸</sup> عیسی باتشه: «چند گِله نان دارا؟ بشا و

بینا.» پس آپرس دپرس بگردشانه و باتشانه: «پنج گله نان و دو گله مای.»<sup>۴۹</sup> آ موقع اِشتن شاگردانش دستور بدا تا همهی مردمه دسته دسته، بنشانده سبزهان سر.<sup>۴۰</sup> پس مردم صد نفری و پنجاه نفری دسته انک، گله سر بنِشتنده.<sup>۴۱</sup> عیسی آ پنج گله نان و دو گله ماییش اگته و آسمانه دیبشته، و خدش شکر بکه. چاوش نانش پاره بکرده و آداهش اِشتن شاگرده تا مردمه پرانک بنینده؛ آ دو گله ماییش نی چوان همان میانک آبخششسه.<sup>۴۲</sup> همه بخردشانه و سیر آبنده،<sup>۴۳</sup> و شاگرده نان و ماهی تیکه خُردهانک، دوزده گله سبه فِت بیداشان آکته.<sup>۴۴</sup> مردکانی تعداد که نانشان پخه پنج هزار نفر به.

### عیسی اُسر میجه

<sup>۴۵</sup> البجل عیسی اِشتن شاگردانش باته ایزه که او، جماعته خرسانسر، اوه بنشنده قایقک و عیسی پرانتر بیشینده اُعه آ طرفه را، بیت صیدا شهره را.<sup>۴۶</sup> عیسی مردمه خرسانسنه پِش، پشه کوه تا دعا بکره.<sup>۴۷</sup> وقتی شو اُبه، قایقه دریاچه وسطک بیا و عیسی خشکیک تینا به.<sup>۴۸</sup> عیسی بیندشه که شاگرده سختینه پارو زیرنده، چون باهاد خلاف جهتی که اوه شیردنده دَمسرده. شوه را ساعت سه نزدیک، ایزه که عیسی دریاچه سر مَترده، پشه چوان طرف را و رایش به چوان ورنه اوره.<sup>۴۹</sup> اما وختی شاگرده بیندشانه عیسی دریاچه سر مِتر، گمانشان بکه که ایگله روح اِسه و جرشان بکه،<sup>۵۰</sup> چون اوه همبلنه چوه ویندنک وحشتشان کرده به. اما عیسی البجل اوانه لاوش بکه و باتشه: «آزم، شاما دلِه قرص ببینده. مترسا!»<sup>۵۱</sup> چاوش عیسی بشه چوان وُر قایق دلک و باهاد بنشت. اوه پر مات بیه بنده<sup>۵۲</sup> چون که نانان معجزشان فهمسه نبه، بلکم چوان دلِه سخت آبیّه بنده.

### عیسی جنیسارتک مریضان شفا دیه

<sup>۵۳</sup> وختی اوه آرسسنده دریاچه آ دیم، بامنده جنیسارته ناحیه و آگارک لنگرشان درنده.<sup>۵۴</sup> قایقک که جیرومنده، مردم البجل عیسی شان آزانسه<sup>۵۵</sup> و ویرتن ویرتن بشنده آ منطقه سر تا سره و مریضشان چوان یاگانه، بردشانه هر یاگا که بَشَنوسشانه عیسی آگارکه.<sup>۵۶</sup> عیسی هر ده یا شهر یا مزرعه ی که شیرده، مردم مریضشان نیردنده میدانانک و عیسیشان مندت کردرده که اجازه بدیه تا مریضه فقط چوه آبا پره دَس آسوننده؛ و هر کسی دسش آسوریده، شفاش آرکترده.

## رسم و رسومات و حکمان

<sup>۱</sup> قَریسی فرقه علما بعضی تورات معلمین همراه که اورشلیم شهرنه آمیه بنده، عیسی دویرک پیدا آبنده. <sup>۲</sup> آوان بیندشانه بعضی عیسی شاگرده نجس دستانه، یانی آنشوره دسانه، غذا خردرنده. <sup>۳</sup> چون که فریسیان و همه یهودیان نی، شیخان رسم و رسومه مطابق، تا اِشتن دستان چاک مشورنده، غذا نِخَرنده. <sup>۴</sup> وختی بازارنه آبنده، تا بشور آشور مَکرنده چیزی نِخَرنده. و ایزه نی پر غلوده رسم و رسوماته نی انجام دینده. قَدران، فُگوردانان، مسی قِابان و صندلیان شوسنه شوار. <sup>۵</sup> فریسیان و تورات معلمین عیسیاک آپرسسشانه: «چیه را اِشته شاگرده مطابق شیخان رسم و رسوم رفتار نکردرنده، بلکم نجس دسان نه غذا خردرنده؟» <sup>۶</sup> عیسی جواو بداشه: «اِشعیای پیغمبره شاما دو دیمان درباره چه چاکش پیشگویی بکه! آجورکه نویشته بیه،

«اِم قوم اِشتن گرنه من احترام نِینده،

اما چوان دلّه منک دورا.

<sup>۷</sup> آوه بیخودی من پرستش کرنده،

و آوه بشریه حکمان، خدا احکامه یاگا مردمه آموچنده.

<sup>۸</sup> شاما خدا احکامران ول آکرده و آچکسران انسانیه رسم و رسوماته.

<sup>۹</sup> چاوش عیسی آواننه باتشه: «شاما زانسکینه ای، خدا حکمه رد کرا تا شاما رسم و رسومه انجام بدیا! <sup>۱۰</sup> چون موسی پیغمبر باتشه، ”اِشته پییر و مار احترام بِنه“ و نی ”هر کی اِشتن پییر یا مار دِشنام بَدیه، حتما گه کوشته بیی.“ <sup>۱۱</sup> اما شاما واترا آدم تانه اِشتن پییر یا مارنه باجه: ”هر کمکی که گسه از شاما بکرم، قربان اِسته - یانی خدا وقف بییه-“ <sup>۱۲</sup> و اِنجوره د شاما نرزا که آ، اِشتن پییر یا مار را هیچ کاری بکره. <sup>۱۳</sup> ایزه شاما، شاما رسم و رسوماته نه، که آوان غلود آدمان نی آموجا، خدا کلامه باطل کرا و ایزنه کاران پر انجام دیا.»

<sup>۱۴</sup> عیسی هنی مردمش داد بکه اِشتن وَر و آواننه باتشه: «شاما همبلنه من گوش آکرا و اِمه بزانا: <sup>۱۵</sup> آدمه برک هیچ چی ای نیه که چوه وجود دلّه دیشی و بتانه آوه نجس بکره، بلکم اِچیانی که آدمه وجودنه بَرآیه بر، آوه نجس کرنده.

<sup>۱۶</sup> [هر کسی گوش اِشنوسنه را داره، بَشنوه!

<sup>۱۷</sup> وقتی عیسی مردمه ورنه بشه کییه، چوه شاگرده اِم مَثاله معنی شان آوک



آپرسسه. <sup>۱۸</sup> عیسی آوانه باتشه: «شاما نی حلا نفهمسرا؟ مگم نِزانا که هر چی که بَرنه آدمه وجود دله دیشی، نِتانه آوه نجس بکره؟ <sup>۱۹</sup> چون چَوِه دِلِ دِلَه دینیشی، بلکم چَوِه ترنه دله دیشی و چاوش دفع بی.» عیسی اِشتن اِم لاؤنه، همه ی خَرَدنه چیش پاک اعلام بکردنده. <sup>۲۰</sup> و عیسی باتشه: «آچی که آدمه وجود دلنه بَر آیه، آوه که آدمه نجس کره. <sup>۲۱</sup> چون آچییانی که آدمه وجود نه و آدمه دِلنه بَر آینده، اِمه اِسنده: پلیده افکار، بی عفتی، دزّی، قتل، زنا، <sup>۲۲</sup> طمع، شرارت، حيله، هرزه بین، حسادت، تیمت، غرور و احمق بین. <sup>۲۳</sup> همه ی اِم بده چیه آدمه وجود نه برآینده و آدمه نجس کردند.»

### غیریهودیہ زلی ایمان

<sup>۲۴</sup> عیسی آگارنه برامه و بشه صور و صیدون منطقه هان را. عیسی بشه ایگله کییه ای دِلَه؛ و نِگوسردشه کسی خبردار بیی که آگاریه. اما هنی نِتانسِشه اِشتن نوین بکره. <sup>۲۵</sup> ایگله زلی که چَوِه ویله دِتر پلید روح داشتشه، وختی عیسی دربارہ بشنوسشه، البحل بامیا و عیسی پا دگسا. <sup>۲۶</sup> آ زلیه غیر یهودی بیا و سوریه فینیقیه منطقه مردمک بیا، آوه، عیسی مندت بکه که دیوه چه دترک بَرگره. <sup>۲۷</sup> عیسی آونش باته: «بدا اَوّل خُوردنه سیر آبینده، چون درست نی خوردنان نانه آرگیری و سِبِه هان پرانک آرکری.» <sup>۲۸</sup> اما زلی جواوش بده: «آها، آقا، اما حتی سِبِه نی آ خوردنه تیکه هانی که خوردنان سفرک آرپی، خَرندِه.» <sup>۲۹</sup> عیسی آونه باتشه: «اِشته اِم لاوه واسنه، بشه دیو اِشته دترک برامه!» <sup>۳۰</sup> آ زلیه بیشیا کییه، بیندشه که خوردنه اِشتن یاگاکش دراز کشسه و دیو آوک بَرشیه.

### عیسی ایگله کره مردکه شفا دِیه

<sup>۳۱</sup> چاوش عیسی صور منطقه آگردس و صیدونه رانه بشه جلیله دریاچه طرفه را، آ، دِکاپولیس منطقه نه اوردرده. <sup>۳۲</sup> آگارک مردکی بوگردشانه چوه ور که هم گر به و هم جوت به. آوان عیسیشان مندت بکه اِشتن دِسِه چوه سر آنیه. <sup>۳۳</sup> عیسی، آ مردکش جماعت دلنه بوعدده بر، و ببردشه کناری را و اِشتن انگوشتَش چوه گوشان دلکش بنانده. چاوش چافِش آرکه و آ مردکه زوانشه دس آسوا. <sup>۳۴</sup> آدمی آسمانه دیبشته، آهیشی بگشسشه و آ مردکنه باتشه: «اِفْتَح!» - یانی «آبش!» <sup>۳۵</sup> ه لحظه آ مردکه گوشه آبنده و چوه جوتکی چاک آبه و راحت لاوش بکره. <sup>۳۶</sup> عیسی آوانش قدغن بکردنده که اِم موضوع کسینه مواجندِه. ولی هر چه پرتَر آوانش قدغن گُردردنده، آوه پرتَر اِم ماجراک لاوشان

کردرده. <sup>۳۷</sup> مردم پر مات و مبهوت بیه بنده، واتردشانه: «آ، هر کاری که کردیشه، چاکه؛ حتی گران گوشان و لالان زوانه آکره!»

۸

### عیسی چهار هزار نفره غذا دییه

۱ آ روجانک، هنی پر جماعتی عیسی دویره پیدا آبنده. وختی که چیزی نداشتشانه بخرنده، عیسی اِشتن شاگردش داد بکردنده و آوانه باتشه: <sup>۲</sup> «چمن دله اِم جماعته را سوتریه، چون اِسا سُه روجه مَنده و چی ای خردنه را ندارنده. <sup>۳</sup> اِگم آوان وشیر بخرسانم تا بیشینده اِشتن کییه، راک ضعف کرده. بعضی از آوه دوره رانه آمینده.» <sup>۴</sup> شاگرده عیسی شان جواب بدا: «اِم دور افتاده یاگاک کارنده کسی تانه اِم مردمه سیر کرده را نان بوهره؟» <sup>۵</sup> عیسی آپرسس: «چند گله نان دارا؟» باتشانه: «هفت گله نان.» <sup>۶</sup> آدمی عیسی جماعتش دستور بدا تا گله سرک بنشده. چاوش هفت گله نان اِگته و شکر کرده پش، آوش پاره بکردنده، اِشتن شاگردش آدا تا مردم پرانک بنینده؛ شاگرده نی آوان بناشانه جماعت پرانک. <sup>۷</sup> چند گله ویلیه مایی نی داشتشانه. پس عیسی آوش نی برکت آده، و باتشه تا آوان نی بنینده مردمه پرانک. <sup>۸</sup> همه پخردشانه و سیر آبنده و شاگرده هفت گله سَب فت اِغذا ماندشان پیدا آگته. <sup>۹</sup> اِگارک تقریباً چهار هزار نفر بنده. چاوش عیسی جماعتش بخرسانس بیشینده. <sup>۱۰</sup> و البجل اِشتن شاگردانه بنشته قایقه دلک و بشه منطقهی دَلمانوته.

### فریسیان ایگه آسمانیه نشانه آخازنده

۱۱ فریسی فرقه علما بامنده عیسی وَر و آونه بحثشان بکرده. آوه عیسی امتحان کرده را، اِوگ ایگله آسمانیه نشانه ای آخاستشانه. <sup>۱۲</sup> عیسی، دِلنه آهیشی بکشسه و باتشه: «چی را اِم نسله نشانه پشه گردنده؟ حقیقتن، شامانه واترم، هیچ نشانه ای اِم نسله آدییه نیی.» <sup>۱۳</sup> آ چوان ورنه بشه و هنی قایقک بنشته، بشه اِوعه اِطرفه را.

### فریسیان و هیرودیسه خمیر مایه

۱۴ شاگرده ویرشان برکرده به که اِشتن نه نان آگیرنده، و قایقک فقط ایگله

نانشان داشته. <sup>۱۵</sup> عیسی آوانش هشدار بدا و باتشه: «ویراجین ببا و فریسیان و هیرودیسه خمیرمایک دوری بگراه.» <sup>۱۶</sup> شاگرد هندیگرنه چمه درباره که نان ندارنده بحشان کرده. <sup>۱۷</sup> عیسی که امش زانسه، آواننه باتشه: «چیه را چمه درباره که نان ندارا هندیگرنه بحث گردرا؟ آیا حلا نژانا و درک نکرا؟ مگم شاما دلّه سگِ کا؟ <sup>۱۸</sup> چشم دارا و نیوینا؟ گوش دارا و نشنوسرا؟ ویران نییه؟ <sup>۱۹</sup> وقتی ا پنج گله نانم، پنج هزار نفره را پاره بکه، چند گله سبه فت ا نانه خوردانک ران پیدا آکته؟» آوان باتشانه: «دونزده گله سبه.» <sup>۲۰</sup> «و وقتی ا هفت گله نانم چهار هزار نفره را پاره بکه، چند گله سبه فت ا نانه خوردان کران پیدا آکته؟» آوان باتشانه: «هفت گله سبه.» <sup>۲۱</sup> عیسی آواننه باتشه: «حلا درک نکردرا؟»

### عیسی، بیت صیداک ایگله کوره مردکه شفا دیبه

<sup>۲۲</sup> آوه آرسسنده بیت صیدا، چند نفر ایگله کوره مردکی بوگردشانه عیسی ور، و عیسی شان مندت بکرده چه سر دس آنیه. <sup>۲۳</sup> عیسی ا کوره مردکه دسش بکته و اوش دهنه بیرده بر. چاوش چوه چشمان سر چافش آشانده و اِشتن دسش چوه سرک آنانده و آپرسسشه: «چی ایی ویندری؟» <sup>۲۴</sup> ا مردک اِشتن گلش راست آکه و باتشه: «مردمه ویندرم ولی آوان دارانی شوارنده که مترنده.» <sup>۲۵</sup> هنی عیسی اِشتن دسش چوه چشمان سرک آنانده. و مردکه چشمه آبنده، چوه چشمان سو آگردس، و همه چیش واضح ویندرده. <sup>۲۶</sup> عیسی اوش بخرسانس چوه کییه و باتشه: «حتی ده دله دِمَش.»

### پطرسه اعتراف عیسی درباره

<sup>۲۷</sup> عیسی اِشتن شاگردان نه بشه قیصریه فیلیپی اطرافه دهان را. راک، اِشتن شاگردانکش آپرسسه: «مردم واترنده از کی اِسِم؟» <sup>۲۸</sup> جواو آداشانه: «بعضی واترنده یحیای تعمیددهندیش، عداه ای نی واترنده ته ایلای پیغمبرش و عده ای دیگر نی واترنده ایگله پیغمبرانک اِسش.» <sup>۲۹</sup> عیسی آوانک آپرسسشه: «اما شاما واترا از کی اِسِم؟» پطرسه جواو بدا: «ته مسیح موعود اِسش.» <sup>۳۰</sup> عیسی آوانش پر قدغن بکردنده که چوه درباره کسینه چی ای مواجنده.

### عیسی پیشگوی درباره اِشتن مردن و زنده آیینه

<sup>۳۱</sup> ا موقع عیسی چوان تعلیم دینش شروع بکه که انسان زا گه پر عذاب بکشه و شیخان و سران کاهنان و تورات معلمینه طرفه نه رد بیبی، کوشته بیبی

و سُه روجه پَش زنده آبی. <sup>۳۲</sup> عیسی اِمش اواننه واضح باته. پَطْرُس، عیسیش برده کناری را و چوه راش غیض بکه. <sup>۳۳</sup> اما عیسی آگردس، اِشتن شاگردان دیشته و پَطْرُس را غیضش بکه و باتشه: «منک دور آبش، ای شیطان! چون اِشته فکره انسانینده، نه خدایی.»

<sup>۳۴</sup> آدمی عیسی جماعتش اِشتن شاگردانه داد بکردنده اِشتن وَر و اواننه باتشه: «اگم کسی بگوشه چمن پیرو بیبی، گه اِشتن دس آگیره، اِشتن عذاب و مرگه صلیبه آگیره و چمن پشدنه بایه. <sup>۳۵</sup> چون هر کی بگوه اِشتن جانه نجات بدیه، آوه از دس دَیه، اما هر کی چمن واسنه و انجیل واسنه اِشتن جانه فدا بکره، آوه نجات دیه. <sup>۳۶</sup> چون انسان را چه فایده داره که تمان دنیا بداره، اما اِشتن جانه از دست بدیه؟ <sup>۳۷</sup> انسان اِشتن جانه عوض چه تانه آدیه؟ <sup>۳۸</sup> چون هر کسی اِم زناکار و گناهکاره نسله میانه، منک و چمن لاوانک عار بداره، انسان زا نی آدمی که اِشتن آسمانیه پیتر شکوه جلالک، مقدس فرشتانه آیه، آوک عار داره.»

۹

<sup>۱</sup> عیسی آ جماعتنه و اِشتن شاگردانش باته: «حقیقتاً شامانه واجم، بعضی اِنگا و ندرسنده که تا آدمی که مویننده خدا پادشاهی قدرتنه آمییر، نَمَرَنده»

### عیسی دیمه دِگردسن

<sup>۲</sup> سَش روجه پَش، عیسی پَطْرُس و یعقوب و یوحناش آگتینده و آوش اِشتن نه ببردنده بلند کوهی کفا تا آگارک تینا ببیننده. آگارک، چوان چَشِمِه پرانک، عیسی ظاهر دِگردس. <sup>۳</sup> خلوش سُو زیزده و پر سیبی آبه، آجوره که زمینک هیچ کسی نِتانه خلوی ایزه سیبی بکره. <sup>۴</sup> آگا، ایلیا پیغمبر و موسی پیغمبر چوان چشمان پرانک ظاهر آبنده و عیسی نشان لاوه بکه. <sup>۵</sup> پَطْرُس عیسینه باته: «استاد، چه چاکه که آما یاریمان! بدا سُه گله کومه رچ آکرام، ایگله اِشته را، ایگله موسی را و ایگله نی ایلیا را.» <sup>۶</sup> پَطْرُس زانرسده چه باجه، چون پر ترسه بنده. <sup>۷</sup> آدمی ابری چوان سرکش سادیمه درنده و صصی ابر دلنه بامه که واتردشه، «اِم چمن عزیزه زایه، چوه لاوان گوش آدیا.» <sup>۸</sup> ایرادن، وختی دویر و بره دیشتنده، عیسی غیراز هیچ کسی شان اِشتن نه نیویند.

<sup>۹</sup> وقتی که کوه نه جیر آمیردنده، عیسی آوانش غدقن بکردنده آ چپانی که ویندشانه کسی را مواجنده، تا آدمی که انسان زا، مَرَدنه پَش زنده آبی. <sup>۱۰</sup> آوه اِم ماجرا شان اِشتن وَرک نیا بداشته، اما همدیگرکشان آپرسرده که 'مَرَدنه پَش

زنده آیین، یعنی چه. <sup>۱۱</sup> آوه عیسی کشان آپرسس: «چیه را تورات معلمین واجنده که اول گه ایلیا پیغمبر بایه؟» <sup>۱۲</sup> عیسی جواب آدا: «البته که اول ایلیا آیه تا همه چی، چه پرانتر شوار رچ آگره. اما چیه را انسانه زا دربارہ نیویشته بیہ که گه پر رنج بکشه و تحقیر بیی؟» <sup>۱۳</sup> اما از شامانه واجم که ایلیا بامه و آوان هر چیشان بگوس آونه بگردشانه، آجوره که چوه دربارہ نیویشته بیہ.»

### عیسی ایگله کوله ای که پلیده روحه گرفتار به شفا دَیه

<sup>۱۴</sup> وختی آوه آرسسندہ بقیه شاگردان وَر، بیندشانه پره جماعتی چوان دویره پیدا آبینده و معلمین تورات نی آوانه بحث کردنده. <sup>۱۵</sup> جماعت تا عیسیشان بینده، همه پر تعجبشان بکه و ویرتن ویرتن بامنده عیسی وَر، چوه را سلام بگردشانه. <sup>۱۶</sup> عیسی آپرسسه: «چیه دربارہ آوانه بحث کردرا؟» <sup>۱۷</sup> ایگله مردکی جماعت دلنه باتشه: «استاد، چمن زام آورده اشته وَر. چون که آ، ایگله روحی گیرفتاره که آوش لال کرده. <sup>۱۸</sup> وختی آ روح آوه گیره، آوه گل آرکوئه، ایزه که چوه گر کف کره، اِشتن دندانان هندیگره سر سخ دَیه و چوه جان چو آبی. اشته شاگردانکم آخاشته آ روحه چمن زارک بَرکرنده، اما نتانسانه.» <sup>۱۹</sup> عیسی جواوک باتشه: «ای بیایمانه نسل، تا کینی گه از شامانه بیبیم، تا کینی گه شاما تو بوعرم؟ آوه بوعرا چمن وَر.» <sup>۲۰</sup> پس آوه آ کولشان بوعرده عیسی وَر. روح وقتی عیسیش بینده، ه لحظه کولش تشنج دَرزنده ایزه که گل سر بگس و ه جوره که گرش کف کردرده، خاک سر آخلتس. <sup>۲۱</sup> عیسی کوله پیترک آپرسسه: «چند وقته که ایزنه؟» پیترش جواو بده: «خوردنتی نه. <sup>۲۲</sup> اِم روح چند را آوش او و آتش دله دَرزنده تا آوه هلاک بکره. اما اگم تانی اما رحم بکه و اما کمک بکه.» <sup>۲۳</sup> و عیسی آ مردکنه باتشه: «اگم تانی؟ کسی را که ایمان داره همه چی ممکن اِسه.» <sup>۲۴</sup> آ کوله په البجل بلند صصنه باتشه: «ایمان دارم؛ من کمک بکه تا چمن بی ایمانی آفجور بیبیم!» <sup>۲۵</sup> وختی عیسی بیندشه که جماعتی ویرتن ویرتن آمیرنده آگا، پلید روحه را غیضش بکه، باتشه: «ای کر و لاله روح، ته دستور دَیم اوک برآپی بَر و دَ هرگز چوه دله دِمشی!» <sup>۲۶</sup> روحه ناره ای بکشسشه و کولش پر تکان بدا و اوک برآمه بر. کوله ایگله جنازه شوار ببه، ایزه که پر کسه باتشانه: «آ مَرده.» <sup>۲۷</sup> اما عیسی آ کوله دسش بکته، آوش بیزانس، و کوله پا سر بندرس. <sup>۲۸</sup> وختی عیسی بشه کییه، چوه شاگردہ خلوتک اوکشان آپرسس: «چیه را آما نتانسانه روحه آ کولک بَرکرام؟» <sup>۲۹</sup> عیسی آوانه باتشه:

«ام جنس روح، دُوعا غيراز چي اي نه بَترايه بر.»

### عیسی هنی مردن و اِشتن زنده آیینہ پیش گوپی کره

۳۰ آوه آ یاگانه بَشنده و جلیل منطقه دلنه اِوردنده. عیسی نِگوسردشه کسی بزانه آ کاریه، ۳۱ چون اِشتن شاگردش تعلیم دیردنده و آواننش واترده که: «انسانه زا، مردمه دسه تسلیم بی و آوه کوشنده. اما سورج کوشته بینه پش، زنده آبی.» ۳۲ ولی شاگرده چوه منظورشان نفهمسه و بترسسنده که عیسیک سوال آپرسنده.

### کی همانک پيله تره؟

۳۳ چاوش آوه بامنده گفَرناحومه شهره را. وقتی که کییک بنده، عیسی اِشتن شاگردانکش آپرسس: «راک چیه درباره بحثران کردرده؟» ۳۴ اما آوه ساکت بماندنده، چون راهک چمه درباره هندیگرنه بحثشان گدرده که کامین گله آوانک همانک پيله تر اِسه. ۳۵ عیسی بِنشته و آ دوزده گله شاگردش داد بکه و باتشه: «هر کی رایشه اولین بیبی، گه همانک آخرتر بیبی و همان نوکر بیبی.» ۳۶ عیسی ایگله خوردنی اکتشه و چوان وسطک بناشه. چاوش خوردنش کشه آکته و آواننش باته: ۳۷ «هر کسی اِنجوره خوردنی چمن نامنه قبول بکره، منش قبول کرده؛ و هر کسی من قبول بکره، نه من، بلکم چمن خرسانارش قبول کرده.»

### هر کسی چاما ضد نییه، آمانه اِسه

۳۸ یوحنا، عیسینه باتشه: «استاد، ای نفرمان بینده که اِشته نامه نه دیوانش، بر، برکردرده اما چون آماک نِبِه، آما تقلامان بکه چوه پرانه بیگیرام.» ۳۹ اما عیسی باتشه: «چوه پرانه مَگیرا، چون کسی نتانه چمن نامنه معجزه بکره و کملی ای پَش، چمن درباره بد باجه. ۴۰ چون هر کی که چاما ضد نییه، آمانیه. ۴۱ حقیقتاً، شاما نه واجم، هر کسی چمه واسنه که شاما مسیح کین اِسران ای قدره اُشاما آدیه تا آخر، ابداً بی پاداش نمانه.»

### وسوسه هانی که گناه کردنه را اِسنده

۴۲ «هر کسی باعث بیبی ایگله اِم ویلیانک، که من ایمان دارنده، گناه بکره، چوه را چاکتره پيله آسیا سِگی چوه گردنک دِرزنده و آوه دِرزنده دریاک! ۴۳ اِگم

اشته دسه باعث بیریه که ته گناه بکری، آوه قطع بکه. اشته را چاکتره که علیل  
 بیشی ابدیه زندگی دله تا اِم که دو گله دسنه بیشی جهنم دله، آتشی دله که  
 هرگز دونوکوشه. <sup>۴۴</sup> یاگابی که چوان کرمه نمریه و آتش دونوکوشه. <sup>۴۵</sup> و اگم  
 اشته لنگه باعث بییریته ته گناه بکری، آوه قطع بکه، اشته را چاک تره که شل  
 بیشی ابدیه زندگی دله، تا اِم که دو گله لنگان نه ته درنده جهنم دله. <sup>۴۶</sup> یاگابی  
 که چوان کرمه نمریه و آتش دونوکوشه. <sup>۴۷</sup> و اگم اشته چشمه باعث بیریه که  
 ته گناه بکری، آوه براور، اشته را چاکتره که ای گله چشمه دیشی خدا پادشاهی  
 دله، تا اِم که دو گله چشمه ته درنده جهنم دله، <sup>۴۸</sup> یاگابی که

» چوان کرمه نمریه

و آتش دونوکوشه.»

<sup>۴۹</sup> «چون همه، آتشنه نمکین بینده. <sup>۵۰</sup> نمک چاکه، اما اگم نمک اِشتن سُوری  
 از دس بدیه، چنچوره تانی هنی آوه سُور بکری؟ شاما نی اِشتنک نمک بدارا و  
 هندگیرنه صلح و صفاک ببا.»

۱۰

۱ عیسی کفرناحوم نه بْشه بر و بْشه نواحی یهودیه و اُردن رباره آدیمه را.  
 جماعت هنی چوه دویره پیدا آبنده، و عیسی اِشتن همیشه عادت شوار،  
 هنی آوانش تعلیم دپیره.

**طلاق درباره، تعلیم دپین**

۲ قریسی فرقه علما بامنده عیسی وَر و چوه امتحان کردنه را آوک  
 آپرسشانه: «جایزه که مردک اِشتن زنر طلاق بدیه؟» <sup>۳</sup> عیسی چوان جواوک  
 باتشه: «موسی پیغمبر چه حکمی شاما آدیشه؟» <sup>۴</sup> باتشانه: «موسی اجازه  
 آدیشه که مردک ایگله طلاق نامه ای بینویسه و اِشتن زنر ول آکره.» <sup>۵</sup> عیسی  
 آوانه باتشه: «موسی چمه واسنه که شاما دله سِگه شوارا، اِم حکمشه شاما  
 راش بینویشته. <sup>۶</sup> اما خلقته اولنه، ”خدا آوانش مردک و زلی خلق بکردنده.“  
<sup>۷</sup> و ”چمه واسنه مردک اِشتن پییر مارک جدا آبی، و اِشتن زنر نه پیوند خره. <sup>۸</sup> و آ  
 دو نفر ای بدن بیننده.“ پس، آوه دَ دو بدن نینده، بلکم ای بدن اِسنده. <sup>۹</sup> پس آ  
 چی که خدا ای آکرده، انسان گه جدا مکره.»

۱۰ وختی که کییک بنده، شاگردان هنی اِم موضوع درباره عیسیک سؤال  
 آپرسشانه. <sup>۱۱</sup> عیسی باتشه: «هر کی اِشتن زنر طلاق بدیه و غلوده زلی اینه

ویوه بکره، اِشتن زَنر حَقک زَناش کرده. <sup>۱۲</sup> و اگم زلی ای اِشتن شویرک طلاق آرگیریه و علوده شوپی بیشیه، زَناش کرده.»

### برزا ویلیه خوردنه باینده چمن وَر

<sup>۱۳</sup> مردم خُردنانشان آوردرده عیسی وَر تا چوان سر دس آئیّه. شاگرده مردمه را غیضشان بکه. <sup>۱۴</sup> اما وقتی عیسی اِمش باینده، پَر عصبانی آبه و اِشتن شاگردانش باته: «بدارا ویلیه خُردنه باینده چمن وَر؛ چوان پَرانه مَگیرا، چون خدا پادشاهی اِنجوره آدمان کین اِسّه.» <sup>۱۵</sup> حقیقتا، شامانه واجم، هر کسی خدا پادشاهی ایگله خُردنی شوار قبول مَکره، هرگز چّه دله دینیشی.» <sup>۱۶</sup> عیسی خُردنانش وَروار آکته، چوان سرکش دس آنا و آوانش برکت آدا.

### ثروت‌منده جوان

<sup>۱۷</sup> وختی عیسی راه دگس، ایگله مردکی ویرتن ویرتن بامه، چوه پَرانکش زانو بیزی و اوکش آپرسسه: «چاکه استاد، از گه چه بکرم تا ابدیه زندگی وارث بیبیم؟» <sup>۱۸</sup> عیسی جواو بداشه: «چیّه را من چاک داد کردری؟ هیچکس خدا غیراز چاک نی.» <sup>۱۹</sup> احکامه زانی: «قتل مکّه، زنا مکّه، دزدی مکّه، دوریه شهادت مکّه، وازی مکّه، اِشته پییر و مار احترام بنه.» <sup>۲۰</sup> آ مردکه جواب بدا: «استاد، خُردنتینه تا اِسا همه‌ی اِم کارِم انجام دیننده.» <sup>۲۱</sup> عیسی محبتنه آ مردکه دیشته، اونه باتشه: «اِشته کارانک ای چی ای کم داری؛ بشه هر چی داری بوخروش و چّه پوله آده فقیران، که ته آسمانک گنج بداری. آدمی بوره و منک پیروی بکه.» <sup>۲۲</sup> آ مردک اِم لاوک نا امید ببه و عُصه دار آگارنه بشه، چون پرش ثروت داشته.

<sup>۲۳</sup> عیسی دویر و وره دیشته و اِشتن شاگردانه باتشه: «چنده چتینه ثروت‌مندان بیشینده خدا پادشاهی دِلّه!» <sup>۲۴</sup> شاگردان عیسی لاوانک تعجبشان بکه. اما عیسی هنی آوانه باتشه: «خُردنان، چنده چتینه خدا پادشاهی دله دیشین! <sup>۲۵</sup> دَوَع اِوردن دَرزنه خوله نه آسان تره تا اِم که ایگله ثروت‌منده آدمی بیشی خدا پادشاهی دِلّه.» <sup>۲۶</sup> شاگرده که پر مات آبیّه بنده، عیسی نه باتشانه: «پس کی تانه نجات پیدا بکره؟» <sup>۲۷</sup> عیسی آوان دیشته و باتشه: «اِم کار انسانه را غیرممکن اِسّه، اما خدا را ایزه نییه؛ چون خدا را همه چی ممکن اِسّه.»

<sup>۲۸</sup> آدمی پطرسه شروع بکه لاو کردن و عیسی نه باتشه: «دییس، اما همه چیمان ول آکرده و تِک پیروی کردرام.» <sup>۲۹</sup> عیسی باته: «حقیقتن، شامانه



واترم، کسی نیبه که چمن واسینه و انجیله واسینه، اِشتن کییه یا براران یا خُوَعَران یا ما یا پیر یا خُرَدییان یا اِشتن ملک و املاکش ول آگردش بیی،<sup>۳۰</sup> و هم دنیاک صد برابر پرتتر، کییه ان و براران و خوعران و ماران و خُردنان و ملک و املاکه - و چوان همراه، اذیت و آزاران - به دست موعره، و آ دنیاک نی ابدیه زندگی چوه کین مبی.<sup>۳۱</sup> اما پر آدمه که اوّلین اِسنده آخرین بینده، و آخرینه اوّلین بینده!»

### پیشگوی عیسی سومین را اِشتن مردن و زنده آیینه درباره

<sup>۳۲</sup> آوه اورشلیمه راک بنده و عیسی چوان پِران تر راه شیرده. شاگرده تعجبشان کرده به و کسانی که چوان پَشَدَننه شیردنده، ترسه بنده. عیسی هنی اِشتن دونزده گله شاگردش برده کناری را و اچی که گسه چه سر بایه، چوان را باتشه.<sup>۳۳</sup> عیسی باتشه: «دیساه، شیرام شهر اورشلیم را. اگرک انسان زا، سران کاهنان و تورات معلمینه تسلیم گرنده. و آوان آوه محکوم به مرگ کرنده. آوه انسان زا درسمارنده غیر یهودیان دس.<sup>۳۴</sup> آوان آوه مسخره کرنده، چه سرک چاف آشاننده و آوه شلاق زنده، کوشنده و سه روجه پَش آزنده آبی.»

### یعقوب و یوحنا درخواست

<sup>۳۵</sup> یعقوب و یوحنا زیدی زاره بامنده عیسی ور و باتشانه: «استاد، خواهش کرام اچی که تیک آخازام، چاما را انجام بدی!»<sup>۳۶</sup> عیسی آوان نه باتشه: «چران گه شاما را انجام بدیم؟»<sup>۳۷</sup> آوان باتشانه: «برزه که اشته شکوه و جلالک، ایگله اشته راسه طرف و آ درین اشته چپه طرف بنشام.»<sup>۳۸</sup> عیسی آواننه باتشه: «شاما نزانسرا چران گه! تانا آ عذابه قدره ای که آز اوک آخرم، آخرا؟ و آ غسل تعمیدی که از گیرم، شاما بیگیرا؟»<sup>۳۹</sup> باتشانه: «آها، تانام.» عیسی پاته: «آ قدرای که از آخرم، شاما نی آخرا، و آ غسل تعمیدی که از گیرم، شاما نی گیرا.»<sup>۴۰</sup> اما بزانا که چمن راس و چپه طرفک نِشتن، چمن اختیارک نیبه تا آوه کسی ببخشم. اِم یگا آ کسانی رایه که چوان را آماده بیه.»

<sup>۴۱</sup> وختی آدرین ده گله شاگرد اِم ماجراشان بشنوسه، یعقوب و یوحنا را پر عصبانی آبنده.<sup>۴۲</sup> عیسی آوانش داد بکردنده اِشتن ور و باتشه: «شاما زانا کسانی که غلوده قومان حاکم آزانسه بینده، مردم را آربابتی گرنده و چوان رئیسه آوان حکم کرنده.»<sup>۴۳</sup> اما شاما میانک ایزه مبی. بلکم هر کسی گوسر شاما میانک پیله بیی، گه شاما نوکر بیی.<sup>۴۴</sup> و هر کسی گشه شاما میانک اوّل بیی،

گه همان غلام بیبی. <sup>۴۵</sup> چون حتی انسانه زا آمییه نی تا اوه خدمت بکرنده، بلکم بامه تا خدمت بکره و اِشتن جانه خیلان آزادی را فدا بکره.»

### عیسی، کوره بارتیمائوسه شفا دییه

<sup>۴۶</sup> اوه بامند آریحا شهره را. ایزه که عیسی اِشتن شاگردان نه و پره جماعتنه آریحا شهرنه برشیرده، ایگله کوره گدایی راه کنارک نشته به. آ کوره گدا نام بارتیمائوس به که تیمائوسه زا به. <sup>۴۷</sup> وختی بارتیمائوس بَشتوسشه عیسی ناصریه که اِوردِر، جرش بکه: «ای عیسی، داووده پادشا زا، من رحم بکه!» <sup>۴۸</sup> پره جماعتی چوه راشان غیض بکه و باتشانه که ساکت بیبی، اما اوه پرتِر جرش کردرده، واتردشه: «ای داوود پادشا زا، من رحم بکه!» <sup>۴۹</sup> عیسی پندرس و باتشه: «اوه داد بکرا.» اوان، آ کوره مردکشان داد بکه، اونه باتشانه: «اِشته دله قرص بیبیه! پیز، ته داد کردر.» <sup>۵۰</sup> بارتیمائوس اِشتن آباش فرِ آدا کناری را، اِشتن یاگاک بوشته و بامه عیسی ور. <sup>۵۱</sup> عیسی آوکش آپرسس: «چر گه اِشته را انجام بدم؟» آ کوره مردکه بات: «استاد، رایمه چمن چشمه هنی بیننده.» <sup>۵۲</sup> عیسی اونه باتشه: «بیش که اِشته ایمانه تش شفا دییش.» اَلجل ا مردکه چشمه هنی سو دگسنده و عیسی پَشْدنه راه دگس.

۱۱

### عیسی ایگله شاه شوار دیشی اورشلیم دله

<sup>۱</sup> وختی آرسسنده به بیت فاجی و بیت عَنیا دهان که اورشلیم شهر نزدیک و زیتونه کوک بنده، عیسی دو گله اِشتن شاگردش بخرسانسنده <sup>۲</sup> و اوانه باتشه: «بشا، آ دهی که شاما پَرانکه. آدمی که شا ده دله، البجل، ایگله خر گره ای دوسه وینا که تا اُرجین روج هیچ کسی چوه سر دِنشته نی. اوه آگراه و بوعرا. <sup>۳</sup> اگم کسی شاماکش آپرسسه: “چییه را ایزه کردرا؟” باجا: “خداوند اوه لازم داره و البجل اوه آگاردانا یا.”» <sup>۴</sup> آ دو نفر بَشْنده و برک، ایگله کوچه ای کی خره کرشان بینده که بَره وَرکشان دوسته بیا. پس اوشانه آکرده. <sup>۵</sup> بعضی از کسانی که آگا و ندرسه بنده اوانکشان آپرسسه: «چییه را خره گره آکردرا؟» <sup>۶</sup> آ دو نفر آجوره که عیسی اوانه واتش به، جووا آداشانه؛ پس اوان اجازشان آدا پیشینده. <sup>۷</sup> شاگردان خره گره شانه بوعدرا عیسی ور، اِشتن خَلوشان آرنده خره گره سرک، و عیسی اوه دَنشت. <sup>۸</sup> پره کسه مردمک نی اِشتن خلوشان راه سرک

جیکرده و بعضی نی آدویر و بره زمینک، دارانک، لیو داره لاخته انشان، بریبه به و را سرک جیکردشانه.<sup>۹</sup> کسانی که عیسی پرائنه شیردنده و مردمی که چوه پشدنه آمیردنده، جرئه واتردشانه:

«نجات پده!»

«مبارک إسه آکسی که خداونده نامنه آیه!»

<sup>۱۰</sup> «مبارک إسه چاما جد، داووده پادشاهی آمین!»

«نجات عرش برینک!»

<sup>۱۱</sup> پس عیسی بامه اورشلیم و بشه معبد. اِشتن دویر و بره همه چیش دییشته، اما چون دیر به آدونزده شاگرده همراه بشه بیت عَنیا ده.

### عیسی انجیله داره لعنت کره

<sup>۱۲</sup> صباينه روج، وقتی آوه بیت عَنیا نه برامنده بر، عیسی وشیرش به. <sup>۱۳</sup> عیسی دورنه ایگله انجیله داری بیندشه که لیوش داشته؛ پس بشه تا بینه تانسر دارک انجیل بینه یا نه. وختی داره نزدیک آبه، لیو غیراز دارک چی ای نیویندشه، چون هلا انجیل فصل نیه. <sup>۱۴</sup> عیسی آدارنه باتشه: «د هرگز کسی تک میوه ای مخره!» چوه شاگرده اِمشان بَشنوس.

### عیسی معبده دلک

<sup>۱۵</sup> وختی آرسسنده اورشلیم، عیسی بشه معبده دله و کسانی که معبدک خَریپردشانه و خورتدشانه، برکردشده. عیسی، صرافان میزش آوگاردنسه و کوتر خروشان بساطش هندیگر بیزی. <sup>۱۶</sup> و اجازه نداشه کسی باره جا به جا کردنه را معبد صحن نه اِوره. <sup>۱۷</sup> چاوش آوانش تعلیم آدا و باتشه: «مگم مقدسه نیویشته انک نویشته بیبه نیبه که،

» «چمن کیبه نه واجنده دعا کیبه همه ی ملتان را» ؟

اما شاما آوه ران 'دزان لانه' رچ آکرده.»

<sup>۱۸</sup> سران کاهنان و تورات معلمین اِمشان بَشنوس و رای پشه گرسردنده که عیسی نابود بکرنده، چون آوک ترسردنده، چون که همهی جماعت چوه تعالیمانک مات بنده. <sup>۱۹</sup> وختی نمسیر ببه، عیسی و شاگرده شهرنه بَرشنده بر.

### انجیله داره خشک بیینه درس

<sup>۲۰</sup> تولیصیی، راک، هّ انجیله دارشانه بیندا که ریشه نه خشک بیبه بیا.

۲۱ پطرس ماجراش ویر بوعدره و عیسی نه باتشه: «استاد، دیس! انجیله داری که ته نفرین بکردا، خشک آبیآ.» ۲۲ عیسی جواو بداشه: «خدا ایمان بدارا. ۲۳ حقیقتا، شامانه واجم، هر کسی ام کوه نه باجه، "یاگاک برآ، دریاک دگن،" و اِشتن دلک شک مکره بلکم ایمان بداره که آچی ای که واجه اتفاق دگنه، چوه را انجام بی. ۲۴ پس شامانه واجم، هر چی دعاک بگورانه، ایمان بدارا که آوه ران آرکته، و آشاما کین بی.

۲۵ «هر وقت دعا کرا، اگم شاما دِلک، کسبیک چی ای دارا، آوه ببخشا تا شاما آسمانیه په، شاما خطاهان ببخشه. ۲۶ اما اگم شاما مبخشا، شاما آسمانیه په نی، شاما خطاهان نبخشه.»

### عیسی حق و اقتدار

۲۷ آوه هنی بامنده اورشلیم. وقتی که عیسی معبدک مترده، سران کاهنان و تورات معلمین و شیخان بامنده عیسی وَر، ۲۸ و باتشانه: «کامین حقنه ام کاران کری؟ کی ام کاران انجام دینه حَقش ته آدیته؟» ۲۹ عیسی آوانه باتشه: «آز نی شاماک سوالی دارم. چمن جواو آدیا، از نی شامانه باجم کامین حقه نه ام کاران گرم. ۳۰ غسل تعمیدی که یحیی آدسشه خدا طرف نه به یا انسان؟ جواو آدیا.» ۳۱ آوان اِشتن ور بحثشان بکه، باتشانه: «اگم باجم، "خدا طرف نه به"، عیسی واجه، "پس چیه را آوران ایمان ناورده" ۳۲ ولی اگم باجم، "انسان طرف نه به"...» - آوان مردمک ترسردنده، چون همه یحیی شان ایگله واقعیه پیغمبر زانسرده. ۳۳ پس عیسی جواوک باتشانه: «آما نزانام.» عیسی نی باتشه: «از نی شامانه نواجم چه حقیینه ام کاران گرم.»

۱۲

### شوره باغبانان مثال

۱ چاوش عیسی مَثَلاننه آوانه لاوش بکه و باتشه: «ایگله مردکی به که انگوره باغش رچ آکه و چوه دویزنه حصارش بنا. آ، انگوره او کتنه را باغ دلک حوضی رچش آکه و نگهبانی دینه را ایگله برجی و رچش آکه. چاوش انگوره باغش چند باغبانه اجاره آدا و اِشتن بشه علوده مملکتی را. ۲ انگوره چینی وقته را، ایگله نوگرشی بخرسانس باغبانان وَر تا کملی ای اِشتن انگوره باغه محصولک، آوانک آرگیره. ۳ اما باغبانه آنوکرشان بکته، بیزیشانه و تی دس آگاردنشانه. ۴ چاوش

انگوره باغ صاحب ایگه علوده نوکریشی بخرسانس چوان ور، اما باغبانه چه گلشان بيشگس و اونشان بی حرمتی بکرده. <sup>۵</sup> باغ صاحب هنی ایگه علوده نوکری بخرسانسشه، اما باغبانه اوشان بوکوشت. و علوده خیلان نه نی ایزشان رفتار بکرده؛ بعضی شان بیزینده و بعضی شان بوکوشتنده. <sup>۶</sup> باغه صاحب فقط ای نفر دیگر داشتشه که اوه بخرسانه و آ، چوه عزیز گرامیه زا به. آخرسر اوش بخرسانس باغبانان ور و ایشتنش باته: ”چمن زا حرمته نیا دارنده. <sup>۷</sup> اما آ باغبانه هندیکرنه باتشانه: ” انگوره باغه وارث اومه؛ بایا اوه بوکوشام تا ام ارث و میراث اما آرسه. “ <sup>۸</sup> پس آ کولشان بکته، بوکوشته و انگوره باغنه شان بر برکرد. <sup>۹</sup> اسا، باغ صاحب چه گره؟ آ آیه و باغبانان هلاک کره و انگوره باغه علوده نفرانی دَرسماره. <sup>۱۰</sup> مگم داوود زیورک خواندران نی که:

« ه سِگی که بنایان اوشانه رد بکرده و فر آدایا،

اسا بنو اصلیه سگ بیا؛

<sup>۱۱</sup> خداوند ام کارش کرده

وام چاما نظرک عجیبه؟»

<sup>۱۲</sup> سران کاهنان و تورات معلمین و شیخان، رایشان به که عیسی دستگیر بکرنده، چون بزانشانه که ام مثالشه چوان درباره واته یا، اما مردمک ترسردنده. پس آوان عیسیشان ول آکه و بشنده.

### خراج آدینه درباره آپرسن

<sup>۱۳</sup> چاوش آوان چن نفر از فریسی فرقک و چن نفر از هیرودیسه طرفدارشان، بخرسانسنده عیسی ور تا اوه چوه اِشتن لاوانه تلک دَرزنده. <sup>۱۴</sup> آوان بامنده عیسی ور و باتشانه: «استاد، اما زانسران ته صادق مردکی اِسش و هیچکسیک نترسی، چون که ظاهره توجه نکری، بلکم خدا راه درستینه آموتری. روم امپراتوره مالیات آدیین شرعاً درسته یا نه؟ گه اوه مالیات آدیام یا نه؟» <sup>۱۵</sup> اما عیسی که چوان دودیمیش زانسه آوانه باتشه: «چیہ را من امتحان کردرا؟ ای دیناریه سکه ای بوعرا چمن ور تا اوه بینم.» <sup>۱۶</sup> اوه ایگه سکه ای بوعدرشانه. عیسی آوانکش آپرسس: «چی کی نقش و نام آ سکه سرکه؟» جواوشان آدا: «روم امپراتور کین.» <sup>۱۷</sup> عیسی آوانه باتشه: «پس امپراتور ماله، امپراتور آدیا و خدا ماله، خدا آدیا.» اوه چوه لاوانک حیران آبنده.

## قیامته روجه درباره آپرسن

<sup>۱۸</sup> چاوش صدوقیان فرقه عالمانک که قبول ندارند مردان زنده آیینده، بامنده عیسی ور و سؤالی اوکشان آپرسس، باتشانه: <sup>۱۹</sup> «استاد، موسی پیغمبره چاما راش نیویشته که اگم ایگله مردکی برا برمه و چوه زنه خُردنی مداریه، آ مردک گه آویوه زلی بره تا اِشتن برار را نسلی بِنیه. <sup>۲۰</sup> اِسا، هفت برا بِنده. اُولین برا ایگله زنی شی بَردا، و بی اولاد بَمد. <sup>۲۱</sup> چاوش دوّمیه برا آویوه زلیشه بَردا، اما آنی بی اولاد بَمد. سوّمیه برا نی ایزه ببه. <sup>۲۲</sup> ایزه، هیچ کامین آ هفت برا، خُردن دار نبنده. آخر سر، آزی نی بَمد. <sup>۲۳</sup> اِسا، قیامت روج، وقتی که آوه هنی زنده آیینده، آزیه کامین برا زن بیه، چون که هر هفت گله برا آوشانه برده بیا؟»

<sup>۲۴</sup> عیسی آواننه باتشه: «هم سوالی که شاما آپرسرا آمانسر چنده اشتباه فکر کردرا، چون که نه مقدسه نیویشته هانک زانسرا و نه خدا قدرتک. <sup>۲۵</sup> چون آدمی که مرده زنده آیینده، نه زن برنده و نه شو شینده؛ بلکم آسمانه فرشتان شوار بینده. <sup>۲۶</sup> اما مردان زنده آیینده درباره، موسی پیغمبره کتابک خواندران نیه که، بوته ماجراک، چنجوره خدا آونه باتشه: "ازم ابراهیم خدا و اسحاق خدا و یعقوب خدا"؟ <sup>۲۷</sup> خدا، مردان خدا نیه، بلکم زندان خدا اِسه. شاما کاملا اشتباه فکر کرا!»

## پيله ترین حکم

<sup>۲۸</sup> ای نفر تورات معلمانک پران بامه و چوان بحثش بشنوس. وختی بیندشه عیسی چاکه جوابش آوان آدا، عیسیکش آپرسس: «کامین گله حکمه، همانک مهم ترا؟» <sup>۲۹</sup> عیسی آونه باتشه: «مهمترین حکمه اِما: "بشَنو، ای خدا قوم، خداوند چاما خدا، خداوند، یکتا اِسه. <sup>۳۰</sup> خداوند اِشته خدا تمام اِشته دل و تمام اِشته جان و تمام اِشته فکر و تمام اِشته قوتنه خَش ببش." <sup>۳۱</sup> دوّمین حکمه اِما: "اِشته قونشو نه اِشتن شوار خَش ببش." اِم دو گله حکمک پيله تر حکمی نییه.» <sup>۳۲</sup> آ تورات معلم عیسینه باتشه: «چاکر باته، استاد! درست باتره که خدا ایگلیه و چوه غیراز خدایی نییه، <sup>۳۳</sup> و آونه، تمام دل و تمام فهم و تمام قوتنه خَش ببین و اِشتن قونشو نی اِشتن شوار خَش ببین، همه ی سوجانسنيه قربانیانک و هدیه هانک مهم تر اِسه.» <sup>۳۴</sup> وختی عیسی بیندشه که آ مردک چنده عاقلانه جوابش بده، آونه باتشه: «ته خدا پادشاهیک دور نییش.» چوه

پَش، دَ هیچ کسه جرائت نکه عیسیک چی ای آپرسه.

### مسیح موعود چیکی زایه؟

<sup>۳۵</sup> وقتی که عیسی معبدکش تعلیم دیبرده، آپرسسشه: «چنجوریه که تورات معلمین واجنده مسیح موعود، داووده پادشاه زایه؟ <sup>۳۶</sup> داوود اِشتن، خدا مقدسه روحه الهامنه اعلامش بکرده که:

«خداونده چمن خداوند نه باته:

«چمن راسه دسک بنش

تا وقتی که اِشته دشمنان اِشته پا جیر درنم.»»

<sup>۳۷</sup> اگم داوود پادشاه اِشتن، اونه خداوند واجه، پس چنجوره مسیح موعود تانه داوود زا بیبی؟» آپره جماعتی که اگا بنده شادینه عیسی لاوشان گوش آدیرده.

### تورات معلمانک دوری بکرا

<sup>۳۸</sup> پس عیسی اِشتن تعلیمک باتشه: «تورات معلمانک دوری بکرا، که خَشِنده بلند اباخانه راه بپیشنده و خَشِنده مردم کوچه و بازارانک چوان را سلام بکرنده، <sup>۳۹</sup> و عبادتگاهانک چاکترین یاگا چوان را بیبی و جشنان دله مجلسه سَرین وَرک بنشنده. <sup>۴۰</sup> اوه ای طرف نه ویوه زلیان کییه غارت کرنده و ا طرف نه، اِشتن آمانسنه واسنه، طولانی دعا کرنده. چمان مجازات پَر چتین تری.»

### ویوه زلی هدیه

<sup>۴۱</sup> عیسی آ یاگپی رو به روک نشته به که معبده صُندوقه وا بیا و مردمی دیشرده که صُندوقک پول شان درندرده. خیلی از ثروتمنده پره پولی شان درندرده. <sup>۴۲</sup> چاوش ایگله فقیر ویوه زلیی بامیا و دو ناچیزه مسیه سکه درندشه صُندوق دله. <sup>۴۳</sup> آدمی عیسی اِشتن شاگردش داد بکردنده و آواننه باتشه: «حقیقتن، شامانه واترم، اِم فقیره ویوه زلیه همه ی آوانی که صُندوقک پول درندرنده، پرتَر آدیشه. <sup>۴۴</sup> چون اوه هَمبَلنه، اِشتن مال و ملال اضافشان آدا، اما اِم زَلیه اِشتن تی دَسینه، هر چیش که داشته آداشه، یعنی همه چیش که زندگی کردنه را داشته.»

۱ وختی که عیسی معبدنه شیرده، ایگله چوه شاگردانک آونه باتشه: «استاد، دیس! چه با شکوه سِگانی، چه با شکوه بناهانی!» ۲ عیسی آونه باتشه: «ام پيله بنایان ویندیری؟ بزان که سِگی، سِگه سَرک نمانه، بلکم همه آرپی.»

۳ وختی عیسی زیتون کو سرک، معبده رو به رو نشته به، پطرس و یعقوب و یوحنا و آندریاس خلوتکی آوک آپرسشانه: ۴ «آمانه باجه کی ام اتفاقه دگنده و وقتی نزدیک بی که همه ی ام چیه اتفاق دگنده چوان نشانه چیه؟»

۵ عیسی آوان نه باتشه: «ویراجین ببا که کسی شاما گمراه مکره. ۶ پر کسه چمن نامنه آینده، واجنده، "از هه مسیح موعود اسم" و پر آدمان گمراه گرنده. ۷ وختی جنگان خبره آشنوا و جنگان شایعه شاما گوش آرسه، تشویش مبا. ام چیه که اتفاق دگنده، ولی ام حلا آخر دنیا نیه. ۸ چون قومی علوده قومه سر و مملکتی علوده مملکت سر جنگ کونده. و قحطی و دیمه لرزه مختلف یاگا آنک آیه. اما همه فقط زنده داجه شروعه که داجان فاصله کمتر و کمتر بینده.

۹ «ولی شاما اِشتن ویراجین ببا، چونکه آوان شاما محکمه تحویل دینده و یهودیان عبادتگاهانک شاما زنده. شاما چمن واسنه، والیان و پادشاهان حضورک وندرا تا چوان پرانک شهادت بدیا. ۱۰ اول گه خدا پادشاهی شاده خبر همه ی قومان را اعلام بیی. ۱۱ هر وقت شاما گیرنده و برنده محکمه، نگران مبا که گه چه باجا، بلکم هر چی که شاما عطا بیی، آوه باجا؛ چون شاما نیران که لاره کرا، بلکم خدا مقدسه روحه که لاره کره. ۱۲ برا، اِشتن برا و په، اِشتن خُردنه مرگ تسلیم کره. خُردنه اِشتن پیر مار ضد هیزنده، و آوان کوشتن دینده. ۱۳ همه ی مردم چمن نامه واسنه شاماک بیزار بینده. اما هر کسی که تا آخر تو بوعره، نجات پیدا کره.

۱۴ «اما وختی آ' ویرانه کرار زشت و نجسه' آ یاگایی که گه مبی، بینا، آ موقع آوه ای که یهودیه منطقک اِسنده، دوزنده کوهان را؛ ۱۵ و آ کسی که کییه بانه سرک بیی، چپی اگتنه را، جیر مایه و کییه دله مشی؛ ۱۶ و آ کسی که زمین سرک بیی، اِشتن قبا اگتنه را آمگرده کییه. ۱۷ وای به حال زلیانی که آ روجانک اِورنده و آ زلیانی که خُردن شت دینده! ۱۸ دعا بکرا که ام اتفاقه زمسانک دمگنده. ۱۹ چون آ روجانک ایزنه مصیبتی اتفاق دگنه که چه شوار خلقت اولنه که خدا خلق کرده تا اِسا اتفاق دگسه نی و هرگزین اتفاق دنگنه. ۲۰ و اگم خداوند آ روجانش کوتاه کرده نبه، هیچ بشری جان سالم به در نبرده، اما اِشتن انتخاب



ببیاران و اسینه، که ایشان آوانش انتخاب کردند، خداوند آ روجانش کوتاه کردند. <sup>۲۱</sup> آ موقعک، اگم کسی شاما نه باجه : ”دیس، مسیح موعود انگاره“، یا ”دیس، او آگاریه!“ باور مکر. <sup>۲۲</sup> چون دروعین مسیحان و دروعین پیغمبره هیزنده، نشانه هانی آوردند و معجزانی کردند که اگم بتاننده، انتخاب بیاران نی گمراه بکرند. <sup>۲۳</sup> پس ویراجین ببا، چون پرانتر، همه ی امم شاما نه باتنده.

<sup>۲۴</sup> «آما آ روجانک، آ مصیبتہ پش،

» «أفتوعه تاریک آبیہ

و مانگ نی د نور ندیہ.

<sup>۲۵</sup> آستاره آسمانک جیگینده

و آ قدرتانی که آسمانش محکم نیبا داشتندہ لرزنده.

<sup>۲۶</sup> آ موقع مردم انسان زا ویننده که پره قدرت و شکوه و جلالنه آبران دلک آیه. <sup>۲۷</sup> چاوش آ، فرشتان خرسانه و دنیا چهار گوشه نه، زمین ام سر نه تا آسمانه آ سر، ایشان انتخاب بیہ ان پیدا آگیره.

<sup>۲۸</sup> «انجیلہ دارک ام درسه بیگیرا: وختی که چه لآخان تیشه بیزی و لیو آدینده، شاما البجل زانا که توسانه نزدیکا. <sup>۲۹</sup> ایزه نی، وقتی بیبا که ام اتفاقه دگننده، بزانا که انسان زا آمین نزدیکه، بره بنکه. <sup>۳۰</sup> حقیقتا، شامانه واجم، که تا همه ی ام چیه اتفاق دمگننده، ام نسل از بین نیشی. <sup>۳۱</sup> آسمان و زمین از بین شینده، اما چمن لاوان هرگز از بین نیشینده.

**آ روج و آساته هیچکس نزانہ**

<sup>۳۲</sup> «هیچکس آ روج و ساته نزانہ جز آسمانیہ په؛ حتی آسمانه فرشته ان و زانی آوه نزانده. <sup>۳۳</sup> پس ویراجین و آگا ببا، چون شاما نزانہ که آ زمان کی آرسه. <sup>۳۴</sup> آ روجه آمین، ایگله مردکی شواره که شیرہ سفره را. و ایشان کیہ اختیاره آدیہ ایشان نوکران دس و هر کامینه ایگله وظیفه آدیہ و دریان نه نی دستور دیہ آگا بندره. <sup>۳۵</sup> پس شاما نی آگا ببا، چون نزانہ کیہ صاحب کی آیه، شو یا نصفه شو، سوکوله خواندندہ موقع یا تولیصبی زو. <sup>۳۶</sup> مبادا که آ ایرادن بایه و شاما خونک بیہ. <sup>۳۷</sup> آ چی ای که شامانه واجم، هماننه واجم: آگا ببا!»

<sup>۱</sup> دو روج مانده به، به پَسَخِ عید و فطیره عید. سران کاهنان و تورات معلمین  
 ایگله راهی پَشه بنده که بی سَس سلم عیسی دستگیر بکرنده و بوکوشنده،  
<sup>۲</sup> چون واتردشانه: «ام کاره عیده روجانک مکرام، مبادا مردم شورش بکرنده.»  
<sup>۳</sup> وختی عیسی بیتِ عَنّیا دهک جذامیه شَمعون کییک سفره سرک نشته به،  
 ایگله زلی ای، ایگله مرمریه قابی نه، که چوه دله عطریه روعن به بامیا عیسی  
 ور. ا عطریه روعن سنبل خالصک به و پر گران به. آزلی آ، قابش بشگنجانس و  
 عطرش آرکه عیسی سر. <sup>۴</sup> بعضی از کسانی که وا پنده پر عصبانی ببنده،  
 هندیدگرنه باتشانه: «چییه را گه ام عَطَر ایزه هیچ بر شی؟ <sup>۵</sup> پسه که ام عطره  
 سیصد دینارک پَرتر خُورتن و چه پوله آدین فقیران.» و آزلیشانه پر سرزان  
 بکردا. <sup>۶</sup> اما عیسی آوان نه باتشه: «آزلی نه کاری مدارا. چییه را آوه ناراحت  
 کردرا؟ آوه قشنگه کاری شی چمرآ کرده. <sup>۷</sup> چون فقیره همیشه شاما دویر برک  
 اسنده و هر وقت بگورانه تانا آوان کمک بگرا، اما از همیشه شاما نه نییم. <sup>۸</sup> ام  
 زلیه هر چی که چوه دسک برامسه، بکردشه. آوه اِشتن ام کارنه، چمن بدنش  
 پراتر عطر بیزی و آمادش بکه دخشاردنه را <sup>۹</sup> حقیقتا، شامانه واترم، همهی  
 دنیاک، هر یاگا که خدا پادشاهی شاده خبر اعلام بیی، ام زلی کار نی چوه یادنه  
 واته بی.»

### یهودا عیسی خیانت کره

<sup>۱۰</sup> چاوش یهودا اسخَریوطی که ایگله آدونزده شاگردان به، بشه سران کاهنان  
 وَر تا عیسی تحویل بدیه چوان دس. <sup>۱۱</sup> آوه وختی یهودا لاوشان بشنوس، شاد  
 ببنده و آوشان وعده آدا که آوه پول آدینده. یهودا نی ایگله فرصت پشدنه  
 گرسرده تا عیسی تحویل بدیه چوان دس.

### پسخه عیده سور شاگردانه

<sup>۱۲</sup> فطیره عیده اولین روجک، که پَسَخِ وَرلی قربانی گرنده، عیسی شاگرده آوک  
 آپرسسشانه: «گره کا بشام و اشته را تهیه و تدارک بینام تا پَسَخِ عیده سُوره  
 بخری؟» <sup>۱۳</sup> عیسی، دو نفر اِشتن شاگردش بخرسانسند و آواننه باتشه: «بشا  
 شهر؛ آگارک ایگله مردکی نه دیمادیم با که او سُوی داره. بشا چه پشه. <sup>۱۴</sup> هر یاگا  
 که آمردک دَله دِشه، آ کییه صاحبنه باجا، "استاد واتر، چمن میهمانخانه  
 کاریه تا پسخ عیده سُوره چمن شاگردانه وا بخرم؟" <sup>۱۵</sup> آ ایگله یکه بالا خانه ای  
 فرش بیه و آماده شاما آمانه. واره چاما را تهیه و تدارک بینا. <sup>۱۶</sup> آدمی شاگرده

بشونده شهر، همه چیشان آجوره بینده که عیسی آوانه واته به، و پَسَخ عیده سُوَر شان تهیه و تدارک بینده.

<sup>۱۷</sup> وختی شو آبه، عیسی اِشتن دونزده شاگردانه بشه آگا. <sup>۱۸</sup> وقتی که سفره سرک نشته بنده و غذاشان خردرده، عیسی باته: «حقیقتا، شاما نه واترم، ای نفر از شاما دلک من دشمنه تسلیم کره، آبی که منّه غذا خردر.» <sup>۱۹</sup> شاگرده غصه دار بینده و ای نفر ای نفر عیسیک آپرسشانه: «آیا از اوم؟» <sup>۲۰</sup> عیسی آوانه باتشه: «ای نفر شاما دونزده نفرک اِسته، آبی که اِشتن نان منّه آرزیرِ قَدَره دله. <sup>۲۱</sup> انسانه زا ایزه که چه درباره مقدسه نیویشته انک نیویشته بیه، چوه را اتفاق دگنه، اما وای بحال آ کسی که چوه خیانتنه اِم اتفاق انسانه زا سر بایه. چوه را چاک تر اِسه که هرگز دونیا آمییه نه.»

<sup>۲۲</sup> وختی غذا خردردشانه، عیسی نانش آگته و شکر کردنه پَش، پاره بکردشه و اِشتن شاگردانش آدا و باتشه: «بیگیرا، اِم چمن بدن اِسه.» <sup>۲۳</sup> چاوش قدرش آگته و شکر کردنه پَش، اوش آدا شاگردان، و آوان همه آوک آخردشانه. <sup>۲۴</sup> و آوانه باتشه: «اِم چمن خونه که آونه اِم تازه عهد مهر گرم، چمن خون خیلی آدمان واسنه آرپی. <sup>۲۵</sup> حقیقتا، شامانه واجم، که از دَ انگوره داره میوک آنخرم تا آ روجی که آوه خدا پادشاهیک، تازه تازه‌ای آخرم.»

### عیسی پیش گوی کره که پطرس آوه هاشا کره

<sup>۲۶</sup> آ موقع، ایگله سرود ستایش خواندنه پَش، راه دگسند زیتونه کوهه طرفه را. <sup>۲۷</sup> عیسی اِشتن شاگردانه باتشه: «شاما همه من تینا هرزا، چون زکریای پیغمبره کتابک نیویشته بیه،

»شوانه زَم

و پَسِه پخش آبینده.»

<sup>۲۸</sup> اما چمن زنده آینه پَش، شاما پَران تر شیم جلیله منطقه را. <sup>۲۹</sup> پطرس عیسی نه باتشه: «حتی اگم همه ته تینا برزنده، از ته تینا نرزم.» <sup>۳۰</sup> عیسی آونه باتشه: «حقیقتا، تنه واترم که هم اشان، پیش از اِم که سوکوله دورا بخوانیه، ته من سُوَر هاشا کری!» <sup>۳۱</sup> اما پطرس پر تأکیدنه باتشه: «حتی اگم لازم بیی تنه بَرم نی، ته هاشا نکرم.» همه‌ی شاگردان نی ایزه باتشانه.

### عیسی جَسیمانی باغک دعا کره

<sup>۳۲</sup> آدمی آوه بشنده یاگپی که چه نام جَسیمانی به. عیسی اِشتن شاگردانه

باتشه: «وقتی از دُعا کردم، شاما اینگا بنشا.»<sup>۳۳</sup> عیسی، پطرس و یعقوب و یوحناش اِشتن نه ببردنده. عیسی پر پریشان و تشویش آبه،<sup>۳۴</sup> آوانه باتشه: «چمن جان پره غم و غرصک، نزدیکه بمره. اینگارک بندرا و آگا ببا.»<sup>۳۵</sup> چاوش عیسی آندلی بشه پران، اِشتن صفتش گلک آنا و ایزه دعاش بکه که اگم ممکنه آ عذابه ساعت آوک اِوره.<sup>۳۶</sup> عیسی ایزه باتشه: «آبا، په، همه چی اِشته را ممکن اِسه. اِم عذابه قدره منک دور آکه، اما نه چمن گوسنه، بلکم اِشته گوسنه.»<sup>۳۷</sup> وختی عیسی آگردس آ شاگردان ور، بیندشه آوه ختنده. پس پطرسنه باتشه: «شَمعون، خوتش؟ نتانسه ای ساعت آگا بندری؟<sup>۳۸</sup> آگا ببا و دُعا بگراه تا امتحانک دمگنا. حقیقتا که روح مشتاق اِسه اما جسم ناتوانه.»<sup>۳۹</sup> عیسی هنی بْشه و هَ دُعاش بکه.<sup>۴۰</sup> و وختی آگردس، بیندشه آوه ختنده، چون آوان پر پینیکی زیرده. آوان نزانسده عیسی نه چه باجنده.<sup>۴۱</sup> آدمی عیسی سَومین را بامه آ شاگردان ور و آوانه باتشه: «حلا خُتران و استراحت کردرا؟ دَ وسه! آ ساعت مقرر آرسه. اِسا انسانه زا گناهکاران دس تسلیم آبی.<sup>۴۲</sup> اِیزا، بِشام. دیسا، کسی که رایشه من تسلیم بکره آرسر.»

### عیسی دستگیر بین

<sup>۴۳</sup> عیسی حلا ز لاوش گردرده که ایرادن یهودا، که ایگله آ دوزنه شاگردان به، آرسس. چوه همراه ایگله جماعتی، چماق و شمشرنه آمیه بنده. آوان سران کاهنان و توراته معلمین و شیخان طرف نه بنده.<sup>۴۴</sup> عیسی تسلیم کرار، آوه ای که چه همراه بنده نه علامتی آدییش به و واتش به: «آبی که آوه ماچ گرم، آوه، آوه بیگیرا و چوه بردنه موقع شاما حواس جمع بیی.»<sup>۴۵</sup> وختی یهودا آرسس آگا، البحل بْشه عیسی ور و باتشه: «استادا!» و عیسیش ماچ بکه.<sup>۴۶</sup> آدمی آ آدمه آرینده عیسی سر، و آوشان دستگیر بکه.<sup>۴۷</sup> اما ای نفر آز کسانا که آگارک وندرسه بنده، اِشتن شمشیرشه برآوردا، و آونه معبده پيله کاهنه نوکرش بیزی و چه گوششه بپریا.<sup>۴۸</sup> آدمی عیسی آوانه باتشه: «مگم از راهزنم که چماق و شمشیرنه چمن کتنه را آمییران؟<sup>۴۹</sup> از هر روج معبدک شامانه بم و تعلیم آدسمه و شاما منران دستگیر نکه. اما برزا که مقدسه نیویشته هان اتفاق دگننده.»<sup>۵۰</sup> آدمی همه ی شاگرده عیسیشان تینا بشته، دَوشتنده.

<sup>۵۱</sup> ایگله جوانی که فقط ای تیکه کتانه پارچه ای اِشتن جانکش آپیتته به، عیسی پَشنه راه دگس. آوان آوشان نی دستگیر بکه،<sup>۵۲</sup> ولی آ، آ کتانه پارچه ای

که اِشتن دویرکش آپیته به، ول آگردشه و لخت دوشته.

## عیسی ، شورا پرانک

<sup>۵۳</sup> آوان عیسی شان ببرده معبده پيله کاهنه ور. آگارک همه‌ی سران کاهنان و شیخان و تورات معلمین پیدا آبیّه بنده. <sup>۵۴</sup> پطرس نی دورنه عیسی پَشْدنه بشه تا آرسس پيله کاهنه کییه حیاط دِلَه. پس آگارک، آتسه وَرک، نگهبانان نه بنشت و اِشتنش گرم کردرده. <sup>۵۵</sup> سران کاهنان و تمان یهوده شورا اعضا تقلاشان گدرده که ایگله شهادتی عیسی ضد پیدا بکرنده تا آوه بوکوشنده، ولی هیچیشان پیدا نکه. <sup>۵۶</sup> چون هر چند پر آدمه عیسی ضد دوریه شهادتشان بدا، اما چوان شهادته هندیگرنه جور نه. <sup>۵۷</sup> آدمی بعضی بامنده پران و عیسی ضد دوریه شهادتشان بدا، باتشانه: <sup>۵۸</sup> «آما اِشتن بَشْنوس که آواتردشه، ”ام معبد که انسانه دسنه رچ آبییه خراب کرم و سُه روجه دلک، جدا معبدی رچ آکرَم که انسانه دسنه رچ آبییه مبی.“» <sup>۵۹</sup> ولی حتی چوان شهادت نی هندیگرنه جور نه. <sup>۶۰</sup> آدمی پيله کاهن بهشت و همان پرانک عیسیکش آپرسس: «جوابی نداری بدی؟ ام چیه که ام مردکه اِشته ضد شهادت دیترنده؟» <sup>۶۱</sup> اما عیسی ساکت بندرس و جوابی نداشه. پيله کاهن هنی آوک آپرسسشه: «تِه مسیح موعود، خدای متبارکه زا اِشش؟» <sup>۶۲</sup> عیسی آونه باته: «اِسم، و انسانه زا وینا که خدای قادره راس دسک نشته، و آسمانه آبران نه آمییر.» <sup>۶۳</sup> آدمی معبده پيله کاهن اِشتن خلویقش چنگ دکه و آوزرانسشه، باتشه: «د شاهدمان چیه رایه؟» <sup>۶۴</sup> چوه کفر واتران بشنوس. شاما تصمیم چیه؟» آوان همبلنه عیسی شان محکوم بکه و باتشانه که چوه سزا مرگه. <sup>۶۵</sup> آدمی بعضی عیسی سرکشان چاف آشانند، آوان عیسی چشمشان دوسته و ایزه که رَ آوشان زیرده، واتردشانه: «غیینه باج!» نگهبانان نی عیسیشان بکته و بیزیشانه.

## پطرس، عیسی هاشاکره

<sup>۶۶</sup> وقتی که پطرس حلا جیرک، حیاطک به، پيله کاهنه ایگله کنیزانک بامیا آگا <sup>۶۷</sup> و پطرسش بینده که آتسه وَرک اِشتن گرم آکردر. آ کنیزه پطرسه دیشتا و باتشه: «ته نی عیسی ناصری همراه بش.» <sup>۶۸</sup> اما پطرسه هاشا بکه و باتشه: «نزانسرم، نفهمسرم چه واتری!» اِمش باته و بشه دورازه طرف را. هه موقعه سوکوله بخوانده. <sup>۶۹</sup> هنی، آ کنیز پطرسش بینده و کسانی نه که آگارک وندرسه بندنه، باتشه: «ام مردک ایگله آوانکه» <sup>۷۰</sup> اما پطرس هنی هاشا بکرده. کملی

بعد، کسانی که وا و ندرسه بنده، هنی پطرسنه باتشانه: «حتما تِه نی ایگله آوانکش، چون جلیلی اِسِس.»<sup>۷۱</sup> اما پطرسه شروع بکه اِشتن لعنت کردن و قسمش بخره، باتشه: «ام مردکی که واترا، آنزانم!»<sup>۷۲</sup> هَ لحظک، سوکوله دومین سفر را بخوانده. آدمی پطرسه ویر بو کرده که چنجوره عیسی آونه واتش به: «پیش از ام که سوکوله دورا بخوانیه، ته سُه را من هاشا کری.» بس دلشه فت آبییا و بیرمس.

۱۵

### محاکمه پیلاُسه پرانک

<sup>۱</sup> ایزه که ز روح آبه، البجل، سران کاهنان، شیخانه و تورات معلمینه و همه ی یهود شورا اعضانه مشورتشان بکرده. آوان عیسی شان دِوسته دِسینه برده و رومه والی، پیلاُس شان تحویل آدا. <sup>۲</sup> پیلاُس، عیسیکش آپرسس: «ته یهودیان پادشاهش؟» عیسی جواو بدا: «ته ایزه واتری!»<sup>۳</sup> سران کاهنان، عیسانان پره تُیمتشان زبرده. <sup>۴</sup> پیلاُس هنی عیسیکش آپرسس: «هیچ جواوی نداری؟ دیس چنده ته تُیمت زبرنده!»<sup>۵</sup> ولی عیسی هنی هیچ جواوی نداشته، ایزه که پیلاُسه تعجب بکه.

<sup>۱</sup> پیلاُسه رسم داشته که هر سال پسخ عیده موقع، ایگله زندانی مردمه انتخاب نه چوان را آزاد بگره. <sup>۷</sup> ای گروه یاغیانک زندانک بنده که شوروشان کرده به و آدمشان کوشته به. چوان دلک ایگله مردکی به که چوه نام بازاباس به. <sup>۸</sup> جماعت بامنده پیلاُس وِر و اوک آخاستشانه که هَ رسمی که همیشه چوان را انجام دیه، به جا بو عره. <sup>۹</sup> پیلاُسه آوانک آپرسس: «رایرانه یهودیان پادشاه شاما را آزاد بکرم؟» <sup>۱۰</sup> پیلاُس اِمش باته چون چاک زانسِشه که سران کاهنان، پَخیلی سَرَدن عیسی شان تسلیم کرده. <sup>۱۱</sup> اما سران کاهنان جماعتشان جوکو بداه تا پیلاُسک آخازنده عیسی عوض، بازاباسه چوان را آزاد بگره. <sup>۱۲</sup> آدمی پیلاُس هنی آوانکش آپرسسه: «پس مردکی نه که شاما آونه یهودیان پادشاه واترا، چه بکرم؟» <sup>۱۳</sup> جماعت هنی جرشان کردرده که: «آوه صلیب سرک بوکوش!»<sup>۱۴</sup> پیلاُسه آوانک آپرسس: «چی ره؟ چه بدی ای کردشه؟» اما آوان بلندتر جره کردرده: «آوه صلیب سرک بوکوش!»<sup>۱۵</sup> پس پیلاُس که رایش به جماعت راضی نیا بداره، بازاباسش چوان را آزاد بکه و دستورش بدا تا عیسی شلاق بزبنده، و چاوش درسارده آوه صلیب سرک بوکوشنده.

## عیسی مسخره کردن

<sup>۱۶</sup> آدمی سربازه، عیسی شان ببه والی کاخه حیاطه دله، و گردانه، همه‌ی سربازان نی دادشان بکه هندیکره ور. <sup>۱۷</sup> چاوش ایگله ارغوانیه آبایشان آوه دکرده و تیگنه تاجی بوٚشانه و آناشانه عیسی سرک. <sup>۱۸</sup> آ موقع عیسی پرانکشان تعظیم بکه، و واتردشانه: «سلام بر یهودیان پادشاه!» <sup>۱۹</sup> آوان چوعنه عیسی کلک زیرده و چه صفته سر چافشان آشاندرده، چه پرنکشان زانو زیرده و هادی هادیشان آکته به. <sup>۲۰</sup> عیسی مسخره کردنه پش، ارغوانیه آبایشان چوه جانک برآورده و چوه اِشتن خلوانشان آوه دکرده. چاوش آوشان برده تا صلیب سرک بوکوشنده.

## عیسی مصلوب کردن

<sup>۲۱</sup> سربازه راک ای نفرشان بینده که چوه نام شمعون به و قیروانه اهالیک به. آ اسکندر و روفسه په به و زمین سرنه آگرسرده. سربازه شمعونشان مجبور بکه تا عیسی صلیبه چه پشدنه بره. <sup>۲۲</sup> پس عیسیشان برده یاگی که چوه نام جلجتا به. و آگاره معنی جمجمه یاگا اِسِه. <sup>۲۳</sup> آوان ایگله شرای که مُرنه بیدی گنسه به آداه عیسی که آخره، اما عیسی آوش آنخه. <sup>۲۴</sup> چاوش عیسیشان مصلوب بکه و چوه خلوعشان اِشتن میانک آبخشسه، آوان قرعه شان درند تا بیننده هر تیکه چی کی سهم بی.

<sup>۲۵</sup> ساعت نه صبح به که آوان عیسیشان مصلوب بکه. <sup>۲۶</sup> چوه تقصیر نامه سرکشان بینویشت: «یهودیان پادشاه.» <sup>۲۷</sup> دو گله راهزن نی عیسی نشان مصلوب بکه، ای نفر چوه راسه طرفک و آدرین چوه چه طرفک. <sup>۲۸</sup> ایزه مقدس نیویشته هان، آ نیویشته اتفاق دگس که واجه: «آ جنایت کاران دسِتک حساب ببه.» <sup>۲۹</sup> راه اوراران اِشتن سرشان تکان دیرده، و دشمنان دین دین واتردشانه: «ته ای که رایر به معبده خراب بکری و سُه روجه آوه هنی رچ آگری، <sup>۳۰</sup> اِشتن نجات بده! صلیب سرنه بو جیر!» <sup>۳۱</sup> ایزه نی سران کاهنان و تورات معلمین اِشتن دِلک عیسیشان مسخر کردرده و واتردشانه: «علوده آدمش نجات بدانده، نتانسر اِشتن نجات بدیه! <sup>۳۲</sup> بدا مسیح موعود، خدا قومه پادشاه، اِسا صلیب سرنه بایه جیر تا آما بینام و ایمان بو عرام.» آ دو نفر نی که عیسی نه صلیب سرک بنده، آوشان دشمنان دیرده.

## عیسی مرگ

۳۳ ساعت دوزخ نهارنه تا ساعت سه نهار پش، تاریکی همه‌ی آ سرزمینش بگته. ۳۴ ساعت سه نهار پش به که، عیسی بلنده صصنه جرش بکه: «ایلوپی، ایلوپی، لَمَا سَبَقْتَنِي؟» یانی «چمن خدا، چمن خدا، چیه را منر تینا بَشْتِم؟» ۳۵ بعضی از آوه ای که آگا وندرسه بنده وختی اِمشان بشنوس، باتشانه: «دیسا، ایلیا پیغمبره داد کردر.» ۳۶ ای نفر بیرویت، ایگله اسفنجیشی ترشسه شرابنه فت آکه و چوپی سرک آناشه، ببردشه عیسی گره پران تا عیسی آخره، و باتشه: «بندرا، بدا بینام آیا ایلیا پیغمبر آیه آوه صلیبه سرنه جیرووره؟» ۳۷ پس عیسی بلنده صصه نه جرش بکه و جاننش بدا. ۳۸ آ موقع، معبده پرده، گفانه تا جیر دو پاره بیبیا. ۳۹ وختی سریازان فرمانده که عیسی دیمادیم وندرسه به، بیندشه که عیسی چنجوره جاننش بدا، باتشه: «واقعا که اِم مردک خدا زا به.»

۴۰ چند گله زلی نی دورنه دیشتردنده. مریم مجدلیه، مریم که ولییه یعقوبه و یوشا ما بیا، و سالومه نی، چوان دلک بنده. ۴۱ اِم زلییان وقتی که عیسی جلیل منطک به، اوکشان پیروی کرده و خدمت کرده. پر علوده زلیی نی که عیسی همراه آمییه بنده اورشلیم، آگارک بنده.

### عیسی دخشاردن

۴۲ آ روج، 'تهیه' روج به که یهودیان اِشتن شان آماده کرده عیده را، یعنی ای روج پیش از مقدسه شنبه روج. پس نِمسیره دم ۴۳ ایگله مردکی که چه نام یوسف به و رامه اهالیک به، جراتش بکه بشه پیلاتس ور و عیسی جنازش آخاشت. یوسف یهوده شورا ایگله محترمه اعضا به و خدا پادشاهی چشم به راه به. ۴۴ پیلاتس تعجیش بکه که بشنوسشه عیسی اِم زودیان مرده. پس سریازان فرماندش داد بکه تا آپرسه بینه عیسی مرده یا نه. ۴۵ وختی پیلاتس آ فرماندکش بشنوسه که عیسی مرده، اجازه آداسه که یوسف، عیسی جنازه ببره. ۴۶ یوسف نی ایگله کتانه کفنی بخریشه و جنازش صلیب سرنه بوورده جیر. یوسف عیسی جنازش آپیته آ کتانیه کفنک و بناشه مقبره ای دله که صخره دلک تاشسش به. چاوش ایگله پيله سِگی مقبره گره پرانکش بنا. ۴۷ مریم مَجْدَلِيَّه و مریم، یوشا ما، بیندشانه که عیسی جنازشان کا بنا.



۱ وختی مقدسه شبنه روجه اورد، مریم مَجْدَلِيَّه و مریم که یعقوب ما بیبا و سالومه، عطریه روعن بخریشانه تا بیشینده و عیسی جنازه عطریه روعن بزنده. ۲ پس هفته اولین روجک، تولیصبحی زو، اُفتوه بَرَامین موقع، راه دِگسندنه مقبره طرف را. ۳ آوان هندیگرنه واتردشانه: «کی گه آپيله سِگه چاما را مقبره گره پرائننه کِنار بزنه؟» ۴ اما وختی آرسسندنه اگا، بیندشانه آسِگه که پر پيله بیبا، مقبره گرک کناری نیه بیا. ۵ وختی دِشندنه مقبره دِلَه، ایگله جوانی بیندشانه که راست طرفک نشته به و سیبیه خلوعی دِکردش به. زلیان چوه ویئدَنیک تشویش بِنده. ۶ آ جوان، زلیاننه باتشه: «تشویش مِبا. شاما عیسی ناصری پشدنه گرسرا که اوشان مصلوب بکه. آ زنده آبییه؛ اِنگارک نی. یاگابی که چوه جنازشان نییه به، بینا. ۷ اِسا، بَشا و چوه شاگردان نه و پَطْرُسنه باجا که عیسی شاما پرائنتر شی جلیل منطقه؛ شاما اگارک اوه وینا، آجوره که رَ پرائنتر شامانه واتش به.» ۸ پس زلی بامنده بر، مقبر نه دِوشتندنه، چون چون جان لَرزسده و مات بنده. آوان هیچکسسه چیزی شان نواته، چون که تَرسه بنده. ۹ وختی عیسی، هفته اولین روجک، تولیصیبی زو زنده آبه، اول مریم مَجْدَلِيَّه را آشکار آبه، که اوکش هفت گله دیو بَر کرده به. ۱۰ مریم نی بیشیا و عیسی یارانن که ماتم و زاریک بنده، خبر بدا. ۱۱ اما آوان وختی بَشَنوسشانه که عیسی زنده آبییه و مریمه نی اوه وینده، باورشان نکه.

۱۲ چوه پَش، عیسی علوده ظاهرینه دو نفر از چون را آشکار آبه که شیردنده ایگله دهی را. ۱۳ آ دو نفر آگردسندنه و بقیه شاگردانشان اِم ماجراک خبر دار بکه، اما آوان آ دو نفره لاوشان نی باور نِگرده.

۱۴ چاوش عیسی آ یازده شاگرده را، آدمی که غذاشان خردرده، آشکار آبه و چون بیایمانی و چون سخت دلی واسنه چون را غیضش بکه، چون کساننی لاهه که اوشان زنده آبیینه پش وینده به، باورشان نِگرده به. ۱۵ و آواننه باتشه: «بشا همهی دنیا و اِنجیله شاد خیره همهی خلايقه را اعلام بگراه. ۱۶ هر کسی که ایمان بوعره و غسل تعمید بیگیره، نجات پیدا کره. اما هر کسی که ایمان موره، محکوم بی. ۱۷ و کساننی که من ایمان دارنده اِم نشانه و معجزان انجام دینده: آوان چمن نامنه دیوان، آدمانک بَر گرنده و تازه زوانان نه لاهه کرنده، ۱۸ اوه ماران اِشتن دَسانه گیرنده، اگم کوشار زهری نی آخرنده، هیچی شان نیی، آوان مریضان سر دس آئینده و اَمریضه شفا گیرنده.»

۱۹ پس عیسی خداوند بعد از اِم که اِم لاواش آواننه باتنده، برده ببه کفا،

آسمانه را و خدا راسه دسک پِنِشت. ۲۰ شاگرده نی بَر برشنده، همه یاگاشان  
تعلیم بدا. خداوند چوان همراه کارش گِردِره و نشانه و معجزه آنی نه که  
شاگردان کردردشانه، چوان پیغامش ثابت کرده.

